

SLOVO ÚVODEM

Vážení spoluobčané,
rok, který se chýlí ke konci, se stal opět rokem jedinečným a zcela odlišným od těch předešlých. Odlišným z mnoha důvodů: testování, očkování, omezení na pracovištích a ve školách, zdražování energií nebo nedostatek materiálů a pracovní síly.

Ve velmi krátké době jsme se museli přizpůsobovat a učit novým věcem, uskromnit se.

I přes tyto překážky se nám však dařilo úspěšně spolupracovat na rozvoji obce a společně organizovat kulturní akce, pokud to bylo alespoň trochu možné, a žít každodenní život. Pokud budeme i nadále spolupracovat a pomáhat si navzájem, tak se dokážeme vypořádat s každou těžkostí.

V letošním roce se našlo velké množství občanů, kteří obětovali svůj volný čas na činnosti ve prospěch obce bez požadavku na odměnu. Těmito činnostmi mám na mysli instalaci a zapojení vánočního osvětlení, přepojování elektřiny v hasičské zbrojnici, opravy komunální techniky, prohrnování zasněžených místních komunikací a další aktivity. Všem těmto lidem patří můj velký dík. Poděkování patří také všem nezištným sponzorům.

Za sebe musím poděkovat i za spolupráci a dobré vztahy se starosty všech okolních obcí, s členy spolků a zástupci firem a podnikatelů z naší obce i blízkého okolí.

K Vánocům přeji dětem hodně sněhu, dospělým kvalitní nářadí na jeho prohrnování a všem dohromady domácí pohodu v rodinném kruhu a pevné zdraví.

Vítězslav Rous

**Společně se zpravodajem dostáváte také vánoční perníček, pro radost v této nelehké době.
Ať se vám líbí a dobře chutná.**

Noví občanci

V letošním roce jsme vítali celkem 13 dětí, včetně tří, které jsme nestihli přivítat v minulém roce z důvodu vládního opatření. Je to již tradiční rituál, ve kterém jsou nově narození občanci slavnostně uvedeni do života.

První VÍTÁNÍ v tomto roce se konalo v neděli 20. 6. 2021, kdy jsme vítali Ondřeje Rysku, Šárku Valovou, Jana Matůška, Štěpána Matouška, Matouše Konečného, Zuzanu Loukotovou, Medu Kuncovou a Matěje Outulného.

Druhé VÍTÁNÍ jsme naplánovali na neděli 21. 11. 2021 a přivítali jsme Gabrielu Loukotovou, Matyáše Mikušku, Magdalénu Urbánkovou, Apolenu a Annu Hadrabovu a Sofii Brachovou.

Rodiče dětí se zapsali do kroniky a obdrželi peněžitý dar 2 000 Kč a hračku.

Program slavnostního odpoledne zpestřily svojí recitací děti z místní mateřské školky a školy.

**Apolena a Anna
Hadrabovy**

Gabriela Loukotová

Jan Matůšek

Magdaléna Urbánková

Matěj Outulný

Matouš Konečný

Matyáš Mikuška

Ondřej Ryska

Šárka Valová

Meda Kuncová

Štěpán Matoušek

Zuzana Loukotová

Sofie Brachová

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

V roce 2021 nás bohužel opustili tito naši občané

Petříček Václav, 25. 2. 2021
Bílčíková Marie, 7. 3. 2021
Mráz Václav, 16. 3. 2021
Czechowiczová Vlasta, 11. 5. 2021
Brach Jaroslav, 17. 6. 2021
Cabejšková Marie, 8. 8. 2021
Ludvík Josef, 16. 9. 2021
Kafka Vladimír, 1. 10. 2021

Jubilanti v roce 2022

Kolesová Jindra, 85 let	Matoušek František, 70 let
Jakoubková Marta, 85 let	Móczárová Dana, 70 let
Šabata František, 85 let	Procházka Vítězslav, 70 let
Kopuleťá Emilie, 85 let	Outulná Marie, 70 let
Karásková Vladimíra, 80 let	Fodor Jaroslav, 65 let
Zábojová Jana, 80 let	Procházková Zdeňka, 65 let
Urbánková Marie, 75 let	Doležalová Anna, 65 let
Čihařová Kamila, 75 let	Petříčková Dana, 65 let
Kotoul Bohdan, 75 let	Kafka Miloslav, 60 let
Strnadová Marie, 75 let	Chalupová Jana, 60 let
Dobrovolný František, 70 let	Karásek Vladimír, 60 let

Novomanželé

Martina Fučíková, Hartvíkovice a Luboš Urbánek, Hartvíkovice.
Sňatek 29. května 2021.

Tereza Urbánková, Hartvíkovice a Martin Kopuleť, Hluboké.
Sňatek 10. července 2021.

Dagmar Makešová, Hartvíkovice a Lubomír Říha, Hartvíkovice.
Sňatek 26. června 2021.

Hana Ondráčková, Dalešice a Ondřej Černý, Znojmo.
Sňatek 11. července 2021.

Eva Melkesová, Dolní Vilémovice a Martin Křehlík, Hartvíkovice.
Sňatek 3. července 2021.

Jana Žalkovičová, Hartvíkovice a Jiří Havránek, Lhotice.
Sňatek 23. října 2021.

Manželé Černí

Manželé Urbánkovi

Manželé Kopuleť

Manželé Křehlíkovi

Manželé Říhovi

Výzdoba v obci

Ani letos tomu nebylo jinak a pokračovali jsme v zkrášlování naší obce. Už jsme si navykli, že na každé roční období je potřeba naší vsí tematicky ozdobit.

Na jaře jsme oprášili již tradiční zájce se slepicemi a vytvořili velikonoční keř se zajícem. Pálení čarodějnic se letos bohužel opět nekonalo, a tak jsme tedy nachystali alespoň čarodějnický slet. Poprvé v létě jsme ozdobili jízdní kolo, vysázeli truhlíky u rybníku Žák a zastupitel Jiří

Horák vyrobil dva dřevěné truhlíky, které jsme osázeli a umístili před kulturní dům.

Těsně před hartvíkovickou poutí jsme nainstalovali na rybník Žák vodníka Pavla.

Na podzim nesměli chybět již tradiční ježci a podzimní kolo.

Před první adventní nedělí se na lípě v centru obce objevila Ježíškova pošta se skřítkem Hartálkem, ke které jsme přestěhovali dřevěné sněhuláky. V pátek před první adventní nedělí se poprvé rozzářil vánoční strom, pod který jsme umístili betlém ze slámy. Krom stromu se ten

večer rozzářil i sedmimetrový sněhulák a vánoční ozdoby na pouličním osvětlení kolem celé hlavní silnice.

Děkujeme všem spoluobčanům, kteří se jakkoliv podíleli na tvorbě a přípravách výzdoby naší obce, především paní Marii Sýkorové a její dceři Marii za pomoc při realizaci celoročního tvoření. Velké díky patří i panu Vlastimilu Sedláčkovi, který nám daroval mimo jiné vodníka na rybník Žák, velkého sněhuláka a vánoční ozdoby na pouliční osvětlení.

*Bc. Michaela Požárová
místostarostka obce*

Jaro

Léto

Podzim

Čarodějnice

Ježci

Vodník Pavel

Vánoční výzdoba

Vánoční výzdoba

Vánoční výzdoba

Vánoční výzdoba

Vánoční strom

Vánoční výzdoba

Vánoční výzdoba

KULTURNÍ AKCE v obci aneb slovo místostarostky

Vážení a milí spoluobčané,
než jsme se stačili pořádně rozhlédnout v roce 2021, už nám klepe na dveře další rok.

Než se rozloučíme se starým rokem, je tu čas těch nejkrásnějších svátků v roce. Ano, Vánoce jsou opravdu za dveřmi.

Čtyři svíce na adventním věnci hoří. První svíčka, která symbolizuje NADĚJI, druhá, symbolizující MÍR, třetí, které říkáme STŘÍBRNÁ, symbolizuje PŘÁTELSTVÍ a ta poslední, čtvrtá, LÁSKU. Proto, až je budete zapalovat a světlo ze všech čtyř svící vám rozsvítí a prohřeje domov, vzpomeňte si, že NADĚJE vždy odchází poslední a pokud žijeme v klidu a MÍRU a máme kolem sebe rodinu a PŘÁTELE, tak LÁSKA rozbuší naše srdce jako zvon a rozzáří úsměv na tváři.

Všichni jste jistě zaznamenali, že tento rok byl v naší obci bohatší na kulturní akce než rok minulý.

V lednu napadl sníh a konečně nám zamrzl i rybník Žák. Poprvé jsme tak mohli bruslit na opraveném rybníku. Sněhu bylo opravdu hodně, a proto jsme vyhlásili soutěž „Hartvíkovický sněhulák“. Děti i dospělí mohli posílat fotografie postavených sněhuláků a ten, kdo nakonec získal nejvíce hlasů (lajků), vyhrál poukázku do hračkárství. Na 1. místě se umístila Mateřská školka Hartvíkovice, druhé místo obsadila Sofinka Klust a třetí místo získali Adámek a Filípek Požárovci.

Hartvíkovický sněhulák – Mateřská školka

Hartvíkovický sněhulák – Sofinka Klust

Hartvíkovický sněhulák – Adámek a Filípek Požárovci

Ani jsme se nenadáli, a byly tu Velikonoce. Již v lednu jsme slíbili další soutěž, a proto jsme vyhlásili soutěž „Nejkrásnější hartvíkovické velikonoční vajíčko“. Děti mohly dávat na velikonoční keř před obecním úřadem jakákoliv vajíčka, kupovaná nebo vyrobená. Všechna byla moc hezká, proto všichni soutěžící dostali sladkou odměnu.

Soutěž

V dubnu jsme se přihlásili do soutěže „Rok života v obcích Kraje Vysočina“. Mohli jsme vyhrát až 50 000 Kč, které jsme chtěli použít na výzdobu naší obce. Bohužel jsme neuspěli.

V té době jsem poznala pana Vlastimila Sedláčka, o kterém jsem věděla, že je to místní rodák, který má Hartvíkovice velmi rád. Napadlo mě, že bych za ním zašla a zeptala se ho, zda by nám nechtěl pomoci s výzdobou obce nebo nás nějak podpořit v tom, co děláme. Byla jsem velmi překvapená jeho reakcí, nejenže kývl na mé přání, ale dokonce začal sám vymýšlet, co bychom ještě mohli vylepšit. Postupně se tak stalo naším společným heslem pro naši obec: „Hezké Hartvíkovice, ještě krásnější“.

Naše první spolupráce spočívala v soutěži „O let vrtulníkem nad naší krajinou“, která byla určena pouze pro místní občany. Ti postupně odpovídali na facebookových stránkách naší obce na 8 otázek a v každém kole byl vylosován jeden výherce. Vyhráli Vojta Rous, Martin Kopuleť, Martina Urbánková, Michaela Kratochvílová, Božena Klustová, Marcela Lagová a Filip Šilc.

Na konci června 2021 se v Česku stalo něco, k čemu naposledy došlo před 902 lety: Moravou se prohnalo ničivé tornádo a na vše, co mu stálo v cestě, udeřilo jako satan v podobě větrného víru. Zkáze neunikla Moravská Nová Ves, Hrušky nebo Mikulčice. V neděli 4. 7. 2021 někteří členové SDH Hartvíkovice a členové TJ Hartvíkovice vyjeli na celý den pomáhat do Moravské Nové Vsi po následcích ničivého tornáda. Podařilo se nám pomoci pěti rodinám. Vrátili jsme se špinaví, unavení, ale s krásným pocitem, že jsme mohli pomoci těm, kteří to opravdu potřebují. Byla tam ne-sktečná atmosféra, spousta dobrovolníků, kteří se vydali na pomoc a kteří měli chuť pracovat, a spousta lidí, kteří se starali o dobrovolníky a zásobovali je jídlem a pitím. Z médií jsme věděli, že katastrofa, která postihla tyto vesnice, je hrozná, ale sama za sebe mohu říci, že když jsme procházeli kolem rozbitých domů nebo dokonce míst, kde dům již nebyl, měla jsem husí kůže i slzy v očích. Všichni cítíme s lidmi, které postihla tato katastrofa, a doufáme, že jim nejen naše dobrovolnická činnost pomohla k rychlejšímu odstraňování následků ničivého tornáda.

Děkuji moc všem, kteří zastupovali naši obec na této společné akci, jmenovitě Vítovi Hadrabovi st., Davidu Outulnému, Milanu Outulnému, Davidu Kopuleťmu, Josefu Zábojovi, Liboru Sýkоровi, Pavlu Hoškovi a Lukáši Karáskovi.

Pomoc po následcích tornáda

Pomoc po následcích tornáda

Obec Hartvíkovice zorganizovala materiální sbírku, jejímž výsledkem bylo nashromáždění množství pracovního nářadí, zakrývacích plachet, drobných spotřebičů, oblečení a dalších věcí každodenní potřeby. Dopravu těchto věcí do obcí Mikulčice a Lužice zajistila slečna Lucie Dobrovodská.

V červenci jsme vyhlásili soutěž „Nejhezčí předzahrádka nebo zahrada“. Naši občané mohli posílat nebo předat fotografie svých předzahrádek nebo zahrad a zastupitelé obce poté rozhodli o té nejkrásnější. Vítěze jsme vyhlásili v den naší pouti a stala se jím rodina Murínova, která obdržela poukaz na 10 000 Kč. Výhru daroval pan Vlastimil Sedláček.

Zahrada Murínových

Zahrada Murínových

Zahrada Murínových

22. 7. 2021 jsme uspořádali pro děti „Prázdninový zážitek“. S tímto nápadem přišla paní učitelka Marie Sýkorová z místní mateřské školky. Skupinka 21 dětí se s šesti dospělými vydala na hartvíkovickou pláž, kde se děti po svačince svezly na motorovém člunu. Poté jsme pluli parníkem do Kramolína, kde jsme prošli kramolínskou hráz a přijelo pro nás hasičské auto. Po obědě, kdy se podávala výborná pizza, jsme malovali na kamínky.

Děti se osvěžily nejdříve vodní válkou s nafouknutými balonky a poté sladkým melounem. Následovala pohádková hra a po svačince jsme se vydali do lesa splnit další hru a nasbírat kletší na opékání špekáčků. Někteří si mezi jednotlivými soutěžemi zahráli i fotbal.

Po večeri jsme si zatancovali na diskotéce se soutěžími a den jsme ukončili noční stezkou. Někteří odvážní s námi spali pod stanem. Během celého dne děti dostávaly malé odměny, diplomy a medaili.

Prázdninový zážitek

Prázdninový zážitek

Prázdninový zážitek

Prázdninový zážitek

Prázdninový zážitek

Prázdninový zážitek

Protože si někteří naši občané stěžovali na nepřehlednost chodníku, který zasahuje do vozovky, připevnili jsme na toto místo ceduli z nerezů s nápisem Hartvíkovice, kterou navrhl a jako dar obci věnoval Vlastimil Sedláček. Ještě chybí připevnit dopravní zrcadlo a křižovatka bude snad již přehlednější. V srpnu nám bylo darováno ještě nové stání na občedníky, informační tabule i s posezením a později přibyla i nová plakátová nástěnka.

Stání na občedníky

Informační tabule

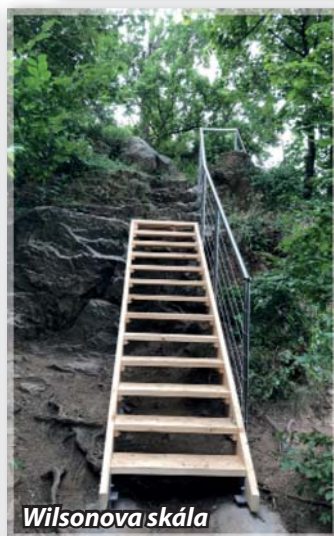
V té době se již něco chystalo i na Wilsonově skále. Díky panu Sedláčkovi, který celou realizaci finančně podpořil, je výšlap na Wilsonku dostupnější a bezpečnější pro všechny. Za zhotovení děkujeme našemu zastupiteli Jiřímu Horákovi a Davidu Padělkovi z Valče. Už se ke mně dostaly zprávy o tom, že díky zlepšení přístupu na Wilsonovu skálu se sem někteří občané vypravili po mnoha letech.

Wilsonova skála

Plakátová nástěnka

Wilsonova skála

Wilsonova skála

Na konci prázdnin jsme uspořádali „Indiánské loučení s létem“, zúčastnilo se ho skoro 60 dětí. Myslím, že jsme si to všichni i přes pár kapek deště pořádně užili. Pro děti bylo připraveno 7 stanovišť, kde vyzkoušely lukostřelbu, krocení mustanga, tvoření indiánské čelenky, lov bizonů, jízdu na ponících anebo si mohly zaskákat na hradě. Nakonec jsme si všichni opekli špekáček.

Indiánské ukončení léta

Drakiáda

Drakiáda

Drakiáda

Indiánské ukončení léta

Indiánské ukončení léta

Indiánské ukončení léta

Indiánské ukončení léta

V říjnu nesměla chybět „Drakiáda“. Vitr moc nefoukal, ale dost se tvořilo. A netvořily jen děti. Všichni měli za úkol najít jednotlivé části draka a pak si ho vytvořit. Na svačinku se podávalo pití, jablko a oplatek. Poté jsme si opekli špekáčky a zaspívali.

Srdce

V listopadu jsme pořádali „Svatomartinský lampionový průvod“. Tentokrát Martin nepřijel na bílém koni, protože nebyl sníh. Napřed jsme si vyslechli legendu o sv. Martinovi a pak jsme šli za svatým Martinem, který jel na koni, a hledali jsme všichni společně poklad. Děti měly rozsvícené lampiony, byla to taková příjemná procházka. Posílněny teplým čajem a medovými perníčky děti nakonec poklad našly! V dřevěné truhle na ně čekala malá zlatá čokoládová prasátka. Poté se mohli všichni svést na koníkovi.

Svatomartinský lampionový průvod

Svatomartinský lampionový průvod

Svatomartinský lampionový průvod

Svatomartinský lampionový průvod

V podvečer 5. 12. zavítal do naší obce Mikuláš se svoji družinou. Navštívili celkem 17 rodin a všechny děti jim slíbily, že už nikdy nebudou zlobit.

Mikuláš se svou družinou

Jak z výše popsaného vyplývá, ať to byla cedule Hartvíkovic, stání na obědníky, informační tabule, plakátová nástěnka, vodník, sněhulák, osvětlení a další, nic z toho nešlo z obecního rozpočtu, ale vše je darem od pana Sedláčka. Akce pro děti byly financovány z dotací ČEZ přes Mikroregion Náměštsko. Již jsem slyšela různé ohlasy, že místo obecních peněz za vodníka, proč raději nespravíme polní cestu nad obcí atd. Řečí je spousta, škoda, že to nikdo nepřijde říct nahlas nám do očí. Možná by se spousta nejasností vysvětlilo. Mimochodem polní cesta od ml. Cabejškových po družstvo by mohla být už spravená, kdyby stavební firma, která nám slíbila vyspravit cestu pouze za dopravu materiálu, nechtěla po obci „majlant“. Škoda, že majitel této firmy není stejného charakteru, jako je pan Sedláček, který naši obec nezištně podporuje. Ale to už je jiná kapitola.

V příštím roce nás čekají komunální volby. Doporučuji každému, komu se něco nelíbí nebo si myslí, že mohou něco změnit, ať si to jdou vyzkoušet do zastupitelstva. Jenže ne každý je ochotný se zapojit do veřejného dění a veřejně říci svůj názor. Ona ta práce zastupitele není tak jednoduchá, jak se na první pohled zdá. Každý nese svou kůži na trh a ani netuší, pod jakým zorným úhlem se vlastně pohybuje. Rozhoduje o věcech, které mnohdy nevratně ovlivní chod naší vesnice, a kolektivním usnesením si dělá z přátel případné nepřátele, protože to ta druhá strana vidí jinak. Podstata správného rozhodnutí není impulzivní záležitost, ale správné rozhodnutí může vytvořit jen na základě souhrnu dobrých informací v dané problematice.

Je konec roku a měli bychom hodnotit. Ohlédnout se musíme všichni za tím, co se každému z nás podařilo v osobním i profesním životě. Jestli se předsevzetí daná před rokem nestala jen pouhou frází a nezůstal jen pocit prázdnoty. Ono se někdy ne vždy daří plnit plánované věci, ale musíme mít pocit, že jsme udělali maximum. Pak budeme mít možnost na daný problém navázat a dovést ho do zdárného konce. A někdy k těm úspěchům stačí opravdu málo. Životní štěstí se skládá z malých, někdy skoro bezvýznamných věcí, které dovedeme docenit až mnohem později. Ale blíží se čas vánoční. Splňme si tajná přání a navodme krásnou atmosféru Vánoc a posledních dnů v roce. Nelze si přát více, než abychom se za rok opět mohli potkat ve zdraví v tomto předvánočním čase.

Jen ještě vyslovím jedno přání: važme si jeden druhého, mějme rádi naši obec a zachovejme si úctu jeden k druhému. Přejí Vám, abyste vánoční svátky a nový rok prožili bez stresů a v klidu. Aby Vám odměnou za Vaše snažení byly úsměvy vašich přátel a blízkých a u rozsvíceného stromčku byly jen rozzářené oči Vašich spokojených dětí. Přejí Vám do nového roku 2022 mnoho štěstí, zdraví, lásky a úspěchů jak v pracovním, tak soukromém životě.

Bc. Michaela Požárová, místostarostka obce

Rozšíření čistírny odpadních vod

V letošním roce byla dokončena výstavba „Rozšíření ČOV Hartvíkovice“. Konkrétně byly realizovány nové provozní nádrže včetně potrubí a nová technologie pro čištění. Dále byl zhotoven nový objekt pro osazení česlí na části nových nádrží a také byly zhotoveny zpevněné plochy v celém areálu čistírny a provedeny drobné opravy na stávající budově. Kromě Obce Hartvíkovice, jako hlavního investora, se na výstavbě finančně podílel Kraj Vysočina, svazek Vodovody a kanalizace z Třebíče a Státní fond životního prostředí. V následujícím roce proběhne zkušební provoz rozšířené čistírny.

Rekonstrukce elektroinstalace budovy ZŠ a MŠ

V letním období proběhla rekonstrukce elektroinstalace a další související práce v budově naší ZŠ a MŠ. Finanční prostředky na tuto akci byly z 90 % z dotace Ministerstva financí ČR a zbylých 10 % z rozpočtu obce. V rámci projektu byla demonstrována veškerá stávající elektroinstalace

řešených prostor a nahrazena novou. Byla provedena rekonstrukce elektroinstalace (vč. rozvaděčů) a koncových svítidel ve všech místnostech včetně jídelny a kuchyně, kromě sklepa. Elektrické rozvody byly provedeny výhradně kabely s měděnými vodiči uloženými v obvodových stěnách a příčkách. Osvětlení bylo navrženo ve směs LED svítidel v provedení a krytí, které odpovídá využití jednotlivých místností. Součástí projektu byla i nová přípojka elektrické energie, protože ta stávající byla nevyhovující.

Zhotovitelem akce byla Českomoravská světelná s.r.o. Vzhledem k personálním a technickým komplikacím, které nastaly během realizace, se dokončení celé akce zpozdilo a musel být o několik dní posunut začátek školního roku. Vše se nakonec podařilo úspěšně dotáhnout do konce a byla provedena závěrečná revize elektroinstalace.

Oplocení zahrady ZŠ a MŠ

Z důvodu špatného stavu dosavadního plotu a zídky mezi školní zahradou

a soukromým pozemkem bylo rozhodnuto o použití dotace z Fondu Kraje Vysočina na tento projekt. Navrženým řešením byla výměna horní poloviny plotu z cihlových bloků za plot drátěný s podhrabovými deskami. Nejdříve došlo k rozebrání stávajícího plotu a ubourání zídky. Po terénních úpravách se stavebně ošetřil základ plotu, na který se osadily podhrabové desky spolu se sloupky s drátěným oplocením. Zhotovitelem byl Miloš Kryštof ze Zahrádky, který byl vybrán na základě nejnižší cenové nabídky. Projekt byl realizován v srpnu 2021.

Oprava zázemí tělocvičny

V budově bývalé kaple, nyní využívané jako tělocvična pro ZŠ a MŠ, byla vyměněna nevyhovující svítidla za nová a budou zde provedeny drobné zednické opravy. O finanční prostředky na tuto realizaci bylo s úspěchem požádáno u Nadace ČEZ. K získání peněz mohl přispět každý prostřednictvím mobilní aplikace „Pomáhej pohybem“. Částky 50 000 Kč bylo dosaženo během několika málo dní. Děkujeme Nadaci ČEZ a všem, kteří se zapojili.

DALŠÍ REALIZOVANÉ AKCE

Ve druhé polovině dubna byla vysázena nová hrušňová alej po obou stranách polní cesty, která vede od silnice směrem do Popůvek za rybníkem Slopec po hangáry letiště. Jedná se o 42 hrušní odrůd Williamsova a Konferenční získaných bezplatně z nadace Veronica z Brna. Od výroby opěrných kůlů až po sázení stromů se na výsadbě podíleli členové všech spolků.

Tak jako vloni obci přispěl Mikroregion Náměštsko na nákup a instalaci zastřešeného dřevěného posezení nedaleko prodejny potravin, tak i letos byl z těchto prostředků doplněn obecní mobiliář o dvě nové lavičky. Tyto lavičky jsou vyrobeny z tvrdého plastu a budou na jaře umístěny u rybníků v naší obci. Mikroregion Náměštsko každoročně žádá pro své členské obce finanční prostředky od ČEZ.

Během roku byl poblíž prodejny potravin instalován tzv. „Zásilkovna box“. Tento box slouží občanům pro přijímání i odesílání poštovních zásilek prostřednictvím mobilní aplikace. Zásilku je možné si vyzvednout kdykoliv, box je napájen solárním panelem.

Misijní kříž, který je postaven v parku u hasičské zbrojnice, byl po více než deseti letech restaurován a nově ošetřen panem Martinem Křehlíkem.

Agrochema, družstvo Studenec je kromě jiného i dárce peněz pro spolkovou činnost v obci. Obec letos od družstva obdržela finanční dar v hodnotě 22 000 Kč, který se rozhodla poukázat Tělovýchovné jednotě Hartvíkovice. Tělovýchovná jednota za peníze z daru pořídila materiál na oplocení fotbalového hřiště v Zákoutí.

PLÁNOVANÉ AKCE

V roce 2022 je naplánováno zahájení investiční akce „Dostavba kanalizace“, kde se jedná o dostavbu několika nových větví splaškové kanalizace na území obce. Konkrétně se budou realizovat větve do Zákoutí, po okraj lesa směrem do autokempu, k areálu bývalého zemědělského družstva a popř. Záhumenice (polní cesta za Cabejškovými). U prvních dvou jmenovaných větví bude připoložen vodovod a každá větev bude zakončena čerpací

stanicí pro ČOV. Pro tuto akci je zpracovaná projektová dokumentace, vyřízeno stavební povolení a přislíbena dotace ze Státního fondu životního prostředí. Zhotovitelem díla vybraným na základě výběrového řízení bude společnost Outulný VHS spol. s r.o.

V lokalitě „pod Murínovými“ je naplánovaná výstavba s názvem „Integrované bydlení pro seniory Na horkách“ soukromého investora ze Zbýšova. Budou se reali-

zovat 3 bytové domy (z toho 1 pro imobilní osoby) vždy o 12 bytech, s výtahem, zelenou střechou, prodejní plochou 50 m² a 59 parkovacími místy včetně 6 garáží.

Na rok 2023 je naplánováno uložení elektrického vedení do země (kabelizace), spolu s připložením kabelu VO včetně realizace stožárů VO se svítidly a rozhlasem. Akce se bude týkat lokalit „Na Horkách“, ulice v okolí rybníka „U Melkesů“ a dvou ulic spojujících hlavní komunikaci

se hřbitovem. Na akci je vydáno stavební povolení.

Z drobnějších investic lze zmínit naplánované umístění dopravního zrcadla do křižovatky u obecního úřadu a do křižovatky u Čihařů. V plánu je i umístění vitrín před budovou ZŠ a MŠ, jejichž pořízení bude dotováno z prostředků Státního zemědělského a intervenčního fondu ČR.

Obec v letošním roce finančně nebo organizačně podpořila následující subjekty a akce:

- Sbor dobrovolných hasičů Hartvíkovice
- Tělovýchovná jednota Hartvíkovice
- Myslivecké sdružení Pojihlaví

- Základní škola Mohelno
- Mikroregion Náměštsko
- Happy run
- Oblastní charita Třebíč
- Diakonie ČCE Myslibořice
- Myslivecký kotlík
- Oktoberfest 2021
- Prázdninový zážitek pro hartvíkovické děti
- Indiánské loučení s létem
- Tradiční hartvíkovická pouť
- Drakiáda
- Svatomartinský lampionový průvod
- Mikulášská nadílka
- Vítání občanů
- Životní jubilea občanů

Subjekty, které finančně nebo materiálně podpořily obec:

- Ministerstvo životního prostředí ČR
- Ministerstvo financí ČR
- Nadace ČEZ
- Státní zemědělský a intervenční fond
- Úřad práce ČR
- Kraj Vysočina
- Mikroregion Náměštsko
- Nadace Veronica
- SEKO Aerospace (Vlastimil Sedláček)
- Agrochema, družstvo Studenec
- ENERGOREGION 2020
- a další

OBECE ZÁVAZNÉ VYHLÁŠKY

Od 1. ledna 2022 vejde v platnost nová obecně závazná vyhláška, která aktualizuje vyhlášku z minulosti. Jedná se o vyhlášku O místním poplatku za obecní systém odpadového hospodářství. Všechny aktuální vyhlášky jsou dostupné k nahlédnutí na webových stránkách obce www.hartvikovice.cz pod záložkou „Obec“ v sekci „Vyhlášky, zákony“.

NAKLÁDÁNÍ S ODPADY

Pro rok 2022 nebudou navýšeny poplatky za svoz a nakládání s odpady, i když by na základě celkového navýšení cen v tomto odvětví mohly. Takže poplatek stále činí 700 Kč občan/rok. Obec i přesto bude v příštím roce na každého poplatníka doplácet, jak je uvedeno níže ve výpočtu.

Představenstvo Svazku obcí a valná hromada ESKO-T se již delší dobu zabývá nepříznivou situací na trhu se surovinami z tříděného odpadu.

Odpadové hospodářství obce 2020

Příjmy:464 584,-
Výdaje:671 339,-
Rozdíl:-206 755,-

Počet poplatníků: 574

206 755 / 574 = 360,- Kč doplatek obce na každého poplatníka

Odpadové hospodářství rok 2021

Příjmy:

Poplatek TKO občanů s TP a vlastníků nemovitostí, v nichž není přihlášena žádná osoba k TP 402 791,-
Poplatek TKO od podnikajících osob 4 152,-
Tržba za železný šrot a oleje 23 604,-
Odměna Kraje Vysočina za třídění 4 000,-
Celkem 434 547,-

Výdaje:

Odvoz a skládkování netříděného odpadu 408 134,-
Odvoz tříděného odpadu 260 587,-
(v tom sběrné dvory 44 666,-)
Nákup 10 ks kontejnerů na tříděný odpad 20 562,-
Mobilní svoz nebezpečného odpadu 10 500,-

Celkem 699 783,-
Rozdíl:-265 236,-
Počet poplatníků: 575
265 236 / 575 = 461,- Kč doplatek obce na každého poplatníka

Obec může stanovit poplatek max. 1200 Kč na jednoho poplatníka.

Ve výpočtu nejsou zahrnuty příjmy a výdaje za odvoz zelené hmoty a kompostování.

Dle představenstva ESKO-T se obce musí v roce 2022 připravit na změny cen za odpady, které souvisí zejména s růstem inflace a legislativními změnami. Představitelé Svazku a společnosti ESKO-T se dohodli na minimálním navýšení cen za svoz a za manipulaci s nádobami na komunální odpad a tříděné odpady, a to o 3 % oproti stávajícím jednotkovým cenám. Tato úprava cen kopíruje meziroční inflaci.

Po obci je rozmístěno celkem 5 hnědých kontejnerů na biologicky rozložitelný odpad o objemu 3 m³. V případě, že jsou tyto kontejnery plné, nebo se s nimi právě manipuluje, je možnost tento druh odpadu vyvézt přímo ke kompostování do areálu bývalého JZD. V areálu družstva je zakázáno skládkovat jakýkoliv druh odpadu včetně odpadu stavebního a zeminy.

Jak již bylo zmíněno v minulém čísle obecního zpravodaje ohledně odkanalizování rodinných domů, je třeba zmínit, že od 1. ledna 2020 vešla v platnost novela vodního zákona č. 113/2018 Sb. Podle této novely je povinností vlastníka jímky předložit doklady o odvozu odpadních vod za období posledních dvou kalendářních let, jinak mu hrozí pokuta. Pokuta také hrozí při vypouštění odpadních vod do dešťové kanalizace, a to až 50 000 Kč pro fyzické osoby a 10 000 Kč až 10 000 000 Kč pro fyzické podnikající a právnické osoby.

Bůh ví, kde se vzal ten současný, médií hojně podporovaný pohled na myslivce jako na uzurpátory lesa či rovnou celé přírody pro svoje kratochvíle, jakými jsou střílení na živé terče či zásobování vlastní kuchyně čerstvou zvěřinou. Zřejmě souvisí s historickou zátěží myslivosti, která skutečně připravovala bezuzdnou a neetickou zábavu privilegovaných skupin, ať už to kdysi dávno byla po vzrušující kratochvíli prahnoucí šlechta, anebo před několika desetiletími „z lidu“ vzešní lovuchtiví papaláši. Nelze ani přehlížet, že si někteří myslivci část této zátěže nesou do současnosti, například bažantími hony, pro které se bezprostředně před lovem vypouští zvěř, odchovaná ve voliérách, což odporuje nejen současné myslivecké etice, ale i platným předpisům. Takových honů se však účastní většinou už na první pohled odlišní střelci, často s perfektní výstrojí, ovšem určenou spíše pro sportovní střelbu, kteří se k myslivosti ani příliš nehlásí a myslivecké tradice vnímají jen jako zábavný folklor pro umocnění svého loveckého zážitku.

Díky takovéto přetrvávající praxi jsou pak myslivci snadnou mediální kořistí nejrozličnějších skupin ochránců přírody, kteří z pohodlí svých sídlišť s batůžky na zádech vyrazí o víkendech chránit tu či onu přírodu a skrze média pak radit venkovským obyvatelům, jak s ní mají zacházet, jak mají v krajině hospodařit a žít. Mají za to, že znají recept na záchranu přírody, toho či onoho ohroženého živočišného druhu, který je třeba prosadit myslivcům navzdory. Zřejmě ale těžkopádněji chápou, že pro jejich experimenty není soudobá středoevropská, hustě zalidněná, povětšinou průmyslově využívaná krajina s miniaturními přírodními rezervacemi ani trochu vhodná. Vždyť každých několik málo kilometrů zde narazíte na město či vesnici, silnici, železnici, elektroved, průmyslový či jiný rozlehlý oplocený areál. V lesích se na obrovských plochách intenzivně těží dříví a po kůrovcové kalamitě se na mnohahektarových mýtinách vysazují a oplocují nové porosty. Obrovské lány potravinářských, ale i technických monokultur sklízí stále větší traktory s mnohatunovými návěsy. Během několika málo dnů sklizně se stává z bohaté předložené stoly potravní poušť. Tam, kde se zvěř, od jara přilákávána do polí bohatou potravní nabídkou, naučila v krytu a klidu napást i zalehnout, se ze dne na den už ani neschová, ani tam z ničeho nic už nenajde stéblo ke spasení.

Je vůbec možné o této naší soudobé

krajině ještě mluvit jako o přírodě? Díky jejímu intenzivnímu hospodářskému využívání jen stěží. Spíše než o divoce a přírodně žijící zvěři hovoříme raději o zvěři žijící ve volnosti – v hospodářsky intenzivně využívané krajině, i když s dosud četnými přírodními zákoutími.

Už sám pojem ochrany přírody je pro zvidavějšího člověka k zamyšlení. Chceme opravdu chránit jenom přírodu, resp. její torza, která nám ještě zbyla? Anebo se v rámci soudobých daností a možností máme raději komplexně zamýšlet nad udržitelnou péčí o krajinu a v ní dosud volně žijící zvěř? A jak by bylo možné dát do souladu potřeby volně žijící zvěře na kryt, potravu a klid se zájmy lidí, využívajícími přírodu nejen hospodářsky, ale stále více, šířeji a intenzivněji také ke svým volnočasovým aktivitám?

Podobným výzvám, jen v jiném dobovém kontextu, čelili myslivci po staletí. Například v tereziánských dobách se museli vyrovnávat s novou prioritou hospodářského využití lesa, s vlnami morů a jiných nemocí zvěře, s důsledky válek a tak podobně. Lze tedy s vážností tvrdit, že myslivci jsou nejstaršími a nejzkušenějšími ochránci přírody, krajiny a zvěře v ní volně žijící. Pokud si svoji společenskou odpovědnost uvědomují, jsou na správné cestě a je třeba s nimi počítat jako s obecně prospěšnou komunitou, která kromě svého vlastního poslání přináší do života obcí i nezanedbatelný kulturní a společenský rozměr.

Profesních myslivců je nemnoho, dobrovolným myslivcem se dnes může stát každý. Opravdu každý? Ovšemže jen ten, který prokáže svoje etické a osobnostní vlastnosti i poměrně hluboké znalosti v sedmi předmětech myslivosti:

1. Historie a etika myslivosti, myslivecké tradice jako kulturní dědictví myslivosti.
2. Myslivecká legislativa – znalost zákonů, vyhlášek a jiných předpisů vztahujících se k myslivosti, lesu, zbraním.
3. Myslivecká zoologie – dobré povědomí o obecné zoologii i anatomii zvěře a úplná znalost zvláštností všech druhů srstnaté i pernaté zvěře, včetně jejich projevu a chování.

4. Péče o zvěř a její chov – znalosti z obecné ekologie, péče o krajinu a zvěř, etologie zvěře a zvláštnosti jednotlivých druhů, o nemocích zvěře a o způsobu chovu zvěře s cílem udržovat jejich zdravé a nepřemnožené populace v závislosti na úživnosti honiteb.
5. Myslivecká kynologie – využití loveckých plemen psů pro myslivost, jejich výchova, výcvik, praktické výkony psů při lovu a péče o jejich zdraví.
6. Nauka o zbraních, střelivu a využití zbraní pro lov včetně bezpečného zacházení s nimi, a také zásady první pomoci při úrazech.
7. Lovectví – způsoby individuálního i společného lovu pro dosažení zdravých a nepřemnožených populací zvěře.

Ovšemže se odborná zkušební komise s předepsaným vyšším mysliveckým vzděláním dotazuje například adepta myslivosti veterináře poněkud jinak než třeba adepta myslivosti elektromechanika, ale

Výstavba oplocenky

Naučná stezka

vždy je jejím cílem přezkoumat způsobilost adepta k praktickému výkonu myslivosti. Adeptům myslivosti je vštěpována pokora a nutnost celoživotního vzdělávání, protože skutečným myslivcem se adept nestává v okamžiku složení zkoušky, ale až s léty myslivecké praxe na základě dobře míněných rad svých „patronů“ ve spolku, studiem odborných časopisů, a zejména svými vlastními mysliveckými zkušenostmi.

Vysoké nároky jsou dnes také kladeny na držení střelné zbraně. Zbrojný průkaz obdrží jen zdravý a psychicky i morálně způsobilý žadatel na základě složení teoretické i praktické zkoušky. Naopak poměrně snadno se o něj dá přijít přestupkem nejen na poli myslivosti. Tak například alkohol za volantem nebo agresivní projevy, a to i beze zbraně, zpravidla vedou k jeho ztrátě.

Pakliže se myslivec ztotožní se skutečným posláním myslivosti a nestane se z něj jenom příležitostný či poplatkový lovec, projeví se to zcela jistě na jeho soukromí, kdy většinu volného času, bez ohledu na roční dobu a počasí, věnuje péči o zvěř, brigádám na ochranu lesních porostů a péči o krajinu, průběžnému odstřelu, spolkovým aktivitám a dalším tradičním i netradičním mysliveckým činnostem.

Myslivecký spolek Pojihlavi, který již bezmála dvacet let hospodář v honitbě Hartvíkovice (s přičleněnými honebními pozemky Popůvek a Kramolína), má ojedinělou zvláštnost – relativně nízký věkový průměr oproti ostatním spolkům na okrese Třebíč. Jeho myslivci už museli projít výše popsanou náročnou zkouškou, a jsou tedy skutečně odborně způsobilí k výkonu práva myslivosti v honitbě podle soudobých norem a trendů česko-moravské myslivosti. Přitom si vážíme odkazu předěšlých generací, což se projevuje zejména v naší velké úctě k mysliveckým tradicím i tradičním ceremoniálům. I když v covidové době je k nim méně příležitostí, nepromeškáme žádnou z nich.

Když se nám kvůli jarní vlně pandemie opět nepovedlo uspořádat slavnostní výroční členskou schůzi s čestnými hosty, proběhl její program i její tradiční ceremoniály na červnové výletní schůzi na louce za popůvskou Běčinou. Tam také proběhl uprostřed července již tradiční a stále oblíbenější Myslivecký kotlík pro sousedy a přátele myslivosti s ukázkami myslivecké kynologie, lovecké hudby, tradičními soutěžními disciplínami pro děti, výstavkou jejich výtvarných prací na téma příroda a myslivost, papírovými i sladkými odměnami, zvěřinovým pohoštěním, podvečerním prozpěvováním, a dokonce tancem s country kapelou Druhej dech.

Čas zábavy vystřídal čas intenzivní péče o zvěř. Přestože se letošní sklizeň poněkud opozdila, bylo potřeba co nejdříve začít s intenzivním příkrmováním zejména srnčí zvěře, aby tato zvěř, náhle zbavená přirozených potravních zdrojů, stačila do zimy nabrat tukové zásoby, se kterými pak musí jako s hlavním zdrojem svojí životní energie vystačit až do jara. K našim loňským zásobám jsme letos dokoupili více než 60 metrických centů jadrného krmiva a uskladnili je do nově pořízeného, ne zrovna levného kontejneru. Bez nezanedbatelných členských příspěvků do spolkové pokladny či bez pomoci obcí by se tyto naše projekty a investice neobešly.

Letošní zima přišla poměrně brzy, sních zakryl zbytky přirozené potravy, o to intenzivněji musíme ještě do Vánoc či Nového roku srnčí zvěř příkrmovat, než se její zažívací trakty přenastaví do úsporného režimu. Pozdější intenzivní příkrmování jadrným krmivem by už bylo kontraproduktivní a mohlo by zvěři způsobovat zažívací potíže vedoucí až k úhynu. Včasným a intenzivním příkrmováním také nepřímo chráníme ozimé zemědělské kultury vůči nadměrnému spásání a dosud nezajištěné mladé lesní porosty, kde může docházet k okusu terminálních výhonků a tím znehodnocení zdravého vývoje stromků. Kro-

mě spolkem zakoupeného jadrného krmiva používáme k příkrmování zvěře také individuálně vyrobené či z vlastních zdrojů každého myslivce pořízené objemové krmivo – luční seno, vojtěšku i sušené letorosty, a také dužnaté krmivo – krmnou i cukrovou řepu. Ty můžeme předkládat v závislosti na počasí až do jara. Důležitou složkou výživy je také kamenná sůl, předkládaná v blízkosti krmelců a poskytující zvěři důležité minerály.

V zimním období vyžaduje zvěř zejména klid, aby nemusela plýtvat zásobami energie. Argument, že pesek na vycházce srnčí zvěř přece nedohoní, takže jí vlastně vůbec neublíží, je v tomto světle velice lichý. Zbytečná ztráta těžce nabyté energie, uložené v tukových zásobách zvěře, spojená se stresem často vede až k jejímu zbytečnému úhynu. Mějte to, prosím, na paměti při svých vycházkách do přírody a nenechte své pejsky volně pobíhat.

V letošním tzv. semenném roce nebylo snadné odlákat zejména černou zvěř od přechodné hojnosti potravy v jejich přirozeném krytu na vlnadistě a významněji snižovat její stavy. Na redukování stavu černé zvěře a s ní spojených škod zejména na zemědělských kulturách jsme zaměřili letošní sezonu společných lovů. Zakończíme ji již tradičně naší domácí silvestrovskou naháňkou či natláčkou. Jako obvykle máme sraz 31. prosince v 9 hodin u fotbalového hřiště v Zákoutí a zodpovědní honci, schopní zdržet se po dobu lovu konzumace alkoholu a podrobit se bezesbytku pokynům vedoucího společného lovu, jsou i letos srdečně vítáni.

Zejména pevné zdraví, veselé Vánoce, šťastný nový rok, pokud možno už bez covidu, i příjemné procházky do naší stále ještě pozoruhodné přírody, bez rušení zvěře, bez hluku a benzínových výparů vám přejí vaši myslivci z Hartvíkovic, Popůvek a Kramolína.

Ing. Miroslav Nováček, předseda Mysliveckého spolku Pojihlavi

Závoz krmení

Výřad zvěře

HISTORIE MLÝNA POD HARTVÍKOVICEMI

Pod Hartvíkoviciemi stával odedávna mlýn, posledně zvaný Kuchynkův. Nacházel se na levém břehu řeky Jihlavy, poblíž brodu přes tuto řeku, kde byl později zbudován dřevěný most. Kolem mlýna procházela historická cesta spojující Náměštsko s Hrotovickem. Celou oblast zřejmě původně kontroloval hrad Kokštejn – Kufštejn, jenž se v době své existence rozkládal nedaleko vrcholu Wilsonovy skály.

První písemná zpráva o mlýnu pod Hartvíkoviciemi pochází z roku 1446, kdy byl jeho majitelem Ondřej z Okarce, který též držel část vsi Hartvíkovice spolu se dvorem a patronátem zdejšího kostela s kaplí. V roce 1480 získali mlýn Zikmund a Markvart z Mírova a v letech 1555 až 1556 převedla Magdaléna z Mírova tento mlýn do majetku náměštského panství. Urbář z let 1666–68 uvádí, že mlýn, zde nazývaný „Urbiškovský“, byl opuštěný a obhospodařování polí a luk náležejících ke mlýnu zajišťovala správa velkostatku majitele panství hraběte Alexandra z Werdenbergu.

Jména mlynářů jsou v písemných dokumentech zaznamenána od roku 1676, kdy je jako mlynář pod Hartvíkoviciemi uveden Šebestián, v roce 1693 mlynář Pavel Musil a mlynářka Běta, v roce 1694 mlynář Jíra Loupal se ženou Dorotou, v roce 1695 mlynář Pavel a od let 1698/1700 mlynář Ondra Loupal se ženou Annou. Následně od roku 1726 je coby mlynář zmiňován Jiří Loupal se ženou Kristýnou a k roku 1756 mlynář Jan Loupal, který také měl v obci Mohelno vinohrad. Mlýn pod Hartvíkoviciemi v této době vlastnil majitel náměštského panství a mlynáři mlýn drželi za úplatu dědičně, tj. měli jej v dědičném nájmu. V roce 1744 pak náměštská vrchnost svým nákladem mlýn opravila pro nájemce Jiřího a Jana Loupala. Dle kupní smlouvy z roku 1763, zapsané ve staré pozemkové knize Hartvíkovic, koupil tento dosud panský mlýn od náměštského velkostatku mlynář Matyáš Loupal a tím mlýn, oceněný na 200 zlatých, přešel do jeho svobodného vlastnictví. Matyáš Loupal pak ke mlýnu v roce 1789 přistavěl

pilu. Posledním majitelem mlýna z tohoto rodu byl od roku 1809 Jiří Loupal, který dal v roce 1838 před mlýnem postavit velký kamenný kříž, ten se v současnosti nachází na vyvýšenině u západního okraje areálu nynějšího kempu. Po smrti svého manžela prodala v roce 1846 vdova Kateřina Loupalová mlýn pod Hartvíkoviciemi Josefu Fialovi za 3 500 zlatých.

Josef Fiala i jeho stejnojmenný syn a nástupce se snažili rozšířit mlýnskou výrobu i prodej své produkce. V době působení Josefa Fialy ml. sloužila dle zápisu ve vodní knize z roku 1886 k pohonu mlýna a pily 4 korečná kola, která poháněla 2 složení francouzského způsobu, 1 krupník a 1 jednodílnou pilu. Pro zvýšení výkonu mlýna zakoupil mlynář Josef Fiala ml. parní lokomobilu, zřídil sklady mouky v Náměšti nad Oslavou i v Rosicích u Brna a ve mlýně otevřel obchod se spotřebním zbožím. Přecenil však svoje podnikatelské možnosti, zadlužil se, a tak mlýn v roce 1890 převzal jeho švagr a věřitel Josef Krška. V roce 1891 získal mlýn v soudní dražbě za nejvyšší podání 14 550 zlatých Jan Kuchynka, mlynář z Rakšic u M. Krumlova, a to se záměrem pořídit si mlýn na „stálé vodě“, což vydražený objekt splňoval.

Za Jana Kuchynky došlo v roce 1912 ke změně pohonné jednotky mlýna a 3 vodní kola nahradila Francisova turbína s užitečným výkonem 33 HP. Tím sice mlýn získal větší a stabilnější výkonnost, ztratil však jednu ze základních dobových charakteristik, velká mlýnská kola. Zbylo pouze 1 menší vodní kolo pro pohon pily.

Instalací turbíny nastal proces přeměny původně vodního mlýna na válcový mlýn elektrovodní, kde hnací síla turbíny byla převáděna na jednotlivé mlýnské stroje a přenášena na dynamo a generátor pro výrobu elektrické energie.

V roce 1923 mlýn převzal Vincenc Kuchynka a rozšířil podnikání i do oblasti těžby říčního písku, ubytování tzv. letních hostů a pohostinství. Podle koncesní listiny z roku 1933 mohl provozovatel ve mlýně ubytovávat v šesti pokojích. Pro letní

hosty byla v mlýnské budově k dispozici též kuchyň. K podávání pokrmů a nápojů sloužila nově postavená dřevěná budova s plochou 40 m², tzv. veranda. Šlo o sezonní provoz, omezený každoročně na dobu od 1. května do 31. října, který se opakoval až do roku 1940. Po té byl pro překážky spojené s okupací ukončen.

Radislav Kuchynka, na něhož přešel provoz mlýna roku 1941, uskutečnil v letech 1941–1945 kromě modernizace strojního zařízení pro uzavřený cyklus mletí a šrotování i přestavbu obytné budovy s nadstavbou patra do podoby, kterou si mlýn podržel až do doby svého konce. Mlýn měl technické vybavení pro všechny druhy obchodního meliva i námezdní mletí. Byl také plně soběstačný ve výrobě elektrické energie pro pohon pomocných hospodářských strojů a k osvětlení.

Politické poměry po roce 1945 však již soukromému podnikání příliš nepřály a nakonec mocenské zásahy do ekonomiky po roce 1948 spojené s nastupující socializací a kolektivizací chod mlýna nejprve v roce 1950 zcela zastavily, později pak byla udělena výjimka k provozu 1 šrotovací stolice.

Historie Kuchynkova mlýna pod Hartvíkoviciemi se uzavřela v roce 1975, a to po více jak pěti letech v písemných pramenech doloženého trvání, kdy byl tento mlýn v souvislosti s výstavbou vodního díla Dalešice zbourán a zbytky budov mlýnské usedlosti, včetně dalších mlýnských, hospodářských i vodních staveb s částí ke mlýnu příslušejících pozemků zmizely v následujícím roce pod hladinou přehradní nádrže.

Na nezatopených mlýnských pozemcích se v současné době nachází Autocamp Wilsonka, který představuje kontinuitu v poskytování ubytovacích a pohostinských služeb zahájenou ve mlýně u Kuchynků již ve 30. letech minulého století.

*Soupis použitých zdrojů
k dispozici u autora.
Jaromír Kuchynka*

SBOR DOBROVOLNÝCH HASIČŮ

Sbor dobrovolných hasičů Hartvíkovice v letošním roce opět pracoval kvůli covidovým opatřením v omezeném režimu. Sbor má v současné době 67 členů, z toho 36 mužů a 31 žen. Máme 24 mladých hasičů, kteří jsou přihlášení do celostátní hry Plamen. Letos se toto družstvo zúčastnilo podzimní části okresního kola hry Plamen v požárníkové všestrannosti, kde obsadily dvě hlídky 10. a 18. místo, mezi sbory pak konečné 9. místo. Oddíl dětí vede vedoucí mládeže Marta Sýkorová, Vlasta a Libor

Sýkorovi a Ludmila Nováčková. Patří jim velký dík, protože bez jejich obětavé práce by to nešlo.

V červenci se po celostátní výzvě a za spolupráce s obcí vydala jednotka našich pěti členů a čtyř dobrovolníků na pomoc lidem postiženým ničivým tornádem do obce Moravská Nová Ves.

V srpnu se nám podařilo uspořádat pro naše členy každoroční posezení s manželkami u dobrého jídla a pití. Počasí nám přá-

lo, sešli jsme se v hojném počtu a poklábosili o různých věcech mezi nebem a zemí.

V říjnu byl proveden úklid hasičské zbrojnice a zazimování techniky.

V tomto roce jsme se sešli na šesti valných hromadách, z toho dvou výborových a čtyřech členských, kde se projednávaly běžné věci spojené s chodem sboru a také plán kulturních

akcí na příští rok. Jelikož v roce 2022 pořádáme ostatky a pouť, je potřeba již nyní zabezpečit například muziku.

Na závěr bych chtěl popřát jménem sboru šťastné a veselé Vánoce a do nového roku 2022 hlavně zdraví, spokojenost a pohodu.

*Michal Pelikán
Starosta SDH*

TĚLOVÝCHOVNÁ JEDNOTA - FOTBAL

Začátek roku 2021 byl pro fotbal podobně obtížný jako pro celou společnost. Veškeré tréninky byly zakázány a plánovaný start jarní části naplánovaný na konec března musel být odložen. S tím, jak přetrvávalo omezení společných aktivit, došlo v květnu k rozhodnutí anulovat celý soutěžní ročník 2020/2021. Bohužel se tak opakovala situace z předchozího ročníku, kdy se nepodařilo odehrát nadpoloviční většinu zápasů, která by umožnila považovat soutěž za dokončenou.

První soutěžní zápasy mužů tak mohly být odehrány až v měsíci srpnu. Nový soutěžní ročník jsme začali pod vedením staronového trenéra Ludka Hadraby, který vstoupil do funkce výborně. Z prvních pěti

utkání dokázalo mužstvo uhrát 10 bodů a drželo se v horních patrech tabulky. Bohužel po slibném začátku se přestalo dařit výsledkově a následovalo šest porážek a jedna remíza. Další tři body tak dokázal tým získat, až v posledním kole podzimní části. Aby se neopakovala situace z předchozích ročníků, kdy byly soutěže bez postupů a sestupů, bylo předebráno i první jarní kolo. Celkově se tak po čtrnácti odehraných zápasech nachází náš tým na dvacátém místě se ziskem čtrnácti bodů, což je po slibném startu mírné zklamání.

Nedohraný soutěžní ročník se dotkl i mládeže. Co však pravděpodobně uškodilo dětem nejvíce, byl zákaz veškerých tréninků trvající téměř půl roku. Nový ročník

jsem zahájili s dvěma mládežnickými týmy, které mohly vzniknout díky ochotné spolupráci s Koněšínem, který nám umožnil vytvořit společné týmy. Děti z ročníku 2013 a pozdějších ročníků hrají za mladší přípravku. Děti narozené v letech 2011 a 2012 pak nastupují v týmu starší přípravky. Starší mládež nastupuje za týmy Náměště.

Tělovýchovná jednota měla v roce 2021 tu čest uspořádat v obci pouťovou zábavu. V pátek se i díky pomoci hasičského sboru podařilo připravit veškeré zázemí a postavit máju. Sobotní večer pak patřil skupině Matador, na jejíž vystoupení dorazilo velké množství návštěvníků.

*Michal Kopuleť
Předseda TJ Hartvíkovice*

ZÁKLADNÍ A MATEŘSKÁ ŠKOLA

Rok se s rokem sešel a už je tu opět konec kalendářního roku. A jaký byl rok 2021 ve škole? Náročný jako ten předchozí? Méně náročný, protože jsme si už „zvykli“? Zvykli jsme si na různá hygienická opatření, na řešení problémů s nimi spjatých, na roušky, respirátory, dezinfekce, na nemoci, testování? Začátek roku 2021 se vyvíjel zdánlivě dobře. Po vánočních prázdninách jsme nastoupili do školy a pokračovali v učení. Na jaře se epidemiologická situace opět zhoršila a my museli znovu vyučovat distančně jako na podzim 2020. Tentokrát plně online, přes výpočetní techniku. Byli jsme za to rádi, že se vidíme, slyšíme... Nebylo to ideální, ale bylo to fajn. Občas se vyskytl nějaký technický problém, přesto jsme to zvládli. Dokonce ke konci distanční výuky se k nám do MS Teams přihlásila paní inspektorka z České školní inspekce. Byla velmi spokojená s tím, jak probíhá výuka, jak jsou žáci ukáznění a snaživi. Ale i přesto jsme se nemohli dočkat znovuotevření škol.

Vzhledem k tomu, že jsme malá škola do sta žáků, mohli jsme kromě období od 1. 3. do 14. 4. 2021 znovu učit prezenčně. Postupně se uvolnila i epidemiologická opatření a my jsme mohli realizovat projektové dny ve škole i mimo školu pořádané a financované v rámci projektů zjednodušeného financování Šablony III od MŠMT. Velmi zdařilé programy proběhly v květnu, kdy k nám do školy přijel truhlář a ukazoval dětem práci se dřevem. Děti si mohly vše vyzkoušet a vyrobit si vlastní dřevěné autíčko. Někteří žáci drželi poprvé v ruce pilku, dláto, šroubovák. Dalším zrealizovaným programem bylo setkání s bylinkářkou. Tentokrát děti poznávaly rostlinky, které se dají využít na přípravu čajů a sirupů. Připravili si ochutnávku různých bylinkových čajů a vyrobili si vlastní pampeliškový sirup. Navštívili jsme také Sklářnu Svoboda v Karlově. Exkurze byla velmi zajímavá. Pozorovali jsme skláře při práci, dokonce jsme mohli nahlédnout do pece, kde se tavilo sklo, dozvěděli jsme se, jak se sklo tvaruje, barví, chladí a mno-

ho dalších zajímavých věcí. Skláři pro nás vyráběli různá zvířátka a děti hádaly, o jaké zvíře se jedná. V galerii sklárny jsme si mohli opatrně prohlédnout umělecké výrobky zdejších sklářů a vyrobit si vlastní malovanou ozdobu na sklíčku.

V červnu jsme konečně po dvou letech uspořádali zahradní slavnost a rozloučili jsme se s předškoláky, kteří přecházeli do první třídy základní školy, a pátáky, kteří pokračují na druhém stupni základní školy v Mohelně nebo Náměšti nad Oslavou. Koncem měsíce jsme úspěšně odjeli na kolech na turistickou základnu DDM Náměšť nad Oslavou v Jedově. Pracovníci DDM – Petr Krátký, Jan Marek a Marie Ráčilová - pro děti připravili program plný pohybu a dobrodružství. Děti hrály různé kolektivní a bojové hry, různými způsoby šplhaly po lanech a nakonec si v lese zahrály disk golf. Bylo to úžasné, všem se nám to velmi líbilo. Děti na kolech velmi statečně šlapaly tam i zpět a bravurně zvládly všechna úskalí cesty terénem.

A začaly prázdniny a s nimi i očekávaná a potřebná rekonstrukce elektrických rozvodů ve škole. Staré rozvody už nesplňovaly dnešní nároky. Tak „rozbitou“ školu nikdo z nás ještě neviděl... Kvůli organizaci prací jsme odložili začátek školního roku asi o týden později – na 7. září 2021, mateřská škola zahájila svůj provoz až 13. září. Velký dík patří firmě, která rekonstrukci realizovala, panu starostovi, který nám pomáhal, a především zaměstnancům školy. Všichni neskutečně ochotně a nezištně pracovali, aby dali školu do provozuschopného stavu. Nyní je škola jako nová – všude nová světla, plno zásuvek, je vymalováno, uklizeno...

Věříme, že v letošním školním roce bude výuka probíhat plně prezenčně, že budeme všichni zdraví a že budeme moct zrealizovat všechny naše plány. Přejeme všem do nového roku především pevné zdraví, hodně úspěchů, štěstí a splnění všech přání.

Kolektiv dětí, žáků a zaměstnanců ZŠ a MŠ Hartvíkovice, p. o.

ŠKOLA V HARTVÍKOVICÍCH

V českých zemích vznikaly první klášterní a katedrální školy již na začátku 10. století. Při některých farních úřadech byly zakládány školy farní. Kromě těchto škol vznikaly s rozvojem obchodu a řemesel od 12. století školy městské, pro děti zámožnějších měšťanů. Velký význam pro rozvoj vzdělanosti měla Univerzita Karlova, založena roku 1348. Na všech těchto školách se vyučovalo latinsky. Od 15. století zakládá školy Jednota bratrská. V nich se vyučuje kromě latinského jazyka i jazyk mateřský. Po bitvě na Bílé hoře roku 1620 se školství dostává pod správu jezuitů. Rozvojem manufakturní výroby v druhé polovině 18. století situace vyžadovala alespoň částečné vzdělání obyvatelstva, a proto v roce 1744 zavedla Marie Terezie povinnou školní docházku pro děti ve věku od 6 do 12 let. Na venkově se začínají zavádět jednotřídní až dvojtřídní školy triviální. Obsahem vyučování bylo trivium, elementární poznatky o polním hospodářství a výrobě a náboženství, které zahrnovalo mravní výchovu. Vyučovacím jazykem byla mateřština.

Škola v obci byla postavena v roce 1788 za přispění Náboženské matice. Parcelu věnoval Náměšťský velkostatek. Do školy začínají chodit děti z Hartikovic, Sedlece, Třesova, Popůvek a Okarce. Než byla postavena v naší obci škola, navštěvovaly děti školu v Koněšíně, která byla vystavěna roku 1779.

Nyní se věnujme prvním učitelům. Nejpravděpodobnější se zdá, že prvním učitelem byl Vincenc De Abis původem z Francie. Snad byli i šlechtického původu a v erbovém znaku měli lva. Souběžně s Vincencem De Abisem je třeba zmínit i působení Karla De Abise na škole v Hrotovicích v roce 1789. Je velice pravděpodobné, že byli v příbuzenském vztahu. V tomto období je však zmiňován jako učitel v Hartikovicích jistý Konrád Suchý, který dle staré matriční knihy byl v několika případech za kmotra při křtu dětí z Hartikovic. O působení jak Vincence De Abise, tak i Konráda Suchého se nic neví, a proto se nedá nic konkrétního o začínajícím učiteli konstatovat. Z matriční knihy lze vyčíst něco o ženě Vincence De Abise. Jmenovala se Veronika, narodila se v roce 1748 neznámo kde a zemřela v Hartikovicích dne 18. května 1815. S jistotou však už lze říci, že od října 1812 byl ustanoven učitelem v Hartikovicích Michael De Abis, syn Vincence De Abise. Na škole působil do 3. prosince 1846. Narodil se v roce 1785 neznámo kde a zemřel dne 24. prosince 1857 v Hartikovicích. Na dalších řádcích se bude jméno De Abis uvádět pouze Deabis, jak je tomu ve starých matrikách.

Události, které stojí za zmínku:

Dne 15. října 1798 zemřela žákyně Kateřina Čechovská, dcera Martina Čechovského, podruha na usedlosti čtvrtníka Františka Kříže čp. 28.

Tragickým rokem pro školu i celou obec byl rok 1799, kdy zde propukla zákeřná a smrtelná nemoc - černé neštovice. Této smrtelné chorobě podlehl nejenom děti školou povinné, ale především děti předškolního věku:

Jan, měsíční syn Františka Všečky - čtvrtníka na čp. 2.
Monika, 8leté děvče výše jmenovaného.
Martin, 2letý syn svobodné Mariany Kafkové z čp. 16.
Jan, 4letý syn Jana Kačírka, podruha na čp. 18.
Martin, 6letý syn Bartoloměje Čechovského - čtvrtníka.
Jan, roční syn Jakuba Nováčka, ovčáckého mistra na čp. 27.
Mariana, roční dcera Františka Čechovského, domkaře na čp. 16.
Anna, 6letá dcera Bartoloměje Kafky, čtvrtníka na čp. 5.
Jan, 11letý syn Františka Jelínka, čtvrtníka na čp. 10.

Filipína, půlroční dcera Jana Rybníčka, čtvrtníka na čp. 26.
Mariana, 5letá dcera Matěje Tichého, podruha na čp. 1.
Veronika, půlroční dcera Bartoloměje Kafky, čtvrtníka na čp. 5.
Anna, 2letá dcera Martina Horta z čp. 23.
Vincenc, roční syn svobodné Mariany Křížové.
Josefa, roční dcera Matěje Kačírka, čtvrtníka z čp. 6.

Toto jsou tedy následky této smrtelné choroby, která ukončila život 15 dětí v naší obci. Je nutno podotknout, že úmrtnost dětí v těchto i dobách dřívějších nebyla nijak výjimečná, protože očkování protilátkami, které je dnes běžné, lidé v dřívějších dobách neznali, a proto děti často umíraly na různé nemoci.

Dne 1. května 1807 zemřel žák Jakub Havránek, 7letý syn Adama Havránka, domkaře na čp. 16. Dne 7. října 1822 zemřela žákyně Fanyňka Šotlíková, 10letá dcera Josefa Šotlíka, čtvrtníka. Poté dne 6. března 1823 zemřel žák Karel Jelínek, 9letý syn Matěje Jelínka, domkaře na čp. 15.

Nyní se vraťme k panu učiteli Michaelu Deabisovi. Ten se oženil s Františkou z rodu Mathiase Kadlece a měli spolu šest dětí (Apolonii *1814, Františka *1816, Karla *1818, Aloise *1819, Marianu *1822 a Karolínu *1826).

Nahlédneme, jak taková výuka a provoz školy vypadal. Klasifikace žáků byla oficiálně uzákoněna až v roce 1884. Do této doby žactvo nedostávalo žádné známky ani vysvědčení. Žáci skládali pouze výroční zkoušky, při kterých nesměli chybět movitější občané a pan farář. Vynikající žáci byli zapisováni do tzv. bílých knih. Za vzorné chování a pílí děti dostávaly ručně vyrobené diplomy. Pokud se jedná o prohřešky, kterých bylo v těchto dobách celkem dosti, museli si je žáci zapisovat do černých knih neboli knih hanby. Místo snížených známek z chování se uplatňovaly tělesné tresty, které se prováděly rákoskou až do roku 1870, kdy byly oficiálně zrušeny. V počátečních dobách chodily děti do školy pouze zřídka a výuka byla vedena pouze v zimě a za špatného počasí, jinak totiž děti pracovaly na polích a při hospodářství.

Za působení Michaela Deabise se v roce 1828 odloučily děti ze Sedlece a Popůvek do nově postavené školy v Sedleci. Poté, v roce 1832, se odloučily děti z Okarce, které taktéž započaly navštěvovat školu v Sedleci.

Dne 23. dubna 1838 zemřela žákyně Josefa Všečková, 7letá dcera Josefa Všečky, podruha na čp. 6, a dne 17. března 1839 zemřela Karolína Křížová, 9letá dcera Martina Kříže, čtvrtníka na čp. 20. Ke konci učitelské dráhy pana učitele Michaela

Deabise v roce 1844 zemřela Mariana Čechovská, 7letá dcera Josefa Čechovského, podruha a hrobaře na čp. 18.

Dalším učitelem na zdejší škole se stal František Deabis, syn Michaela Deabise. Bylo to dne 3. prosince 1846 při odchodu M. Deabise z učitelské funkce. František Deabis se tedy narodil 24. září 1816 v Hartikovicích a oženil se s Františkou z rodu Františka Kafky z Třesova. Měli spolu 5 dětí (Jana *1848, Marii *1850, Willibalda *1852, Františku *1853 a Vojtěcha *1856). Dne 21. července 1857 ve věku 36 let zemřela manželka pana učitele Michaela Deabise na zápal plic. Po smrti své ženy se Michael oženil s Cecílií z rodu Tomáše Paludy z Habrovan. Spolu měli dvě děti (Josefu *1859 a Františku *1860). František Deabis byl dobrým a oblíbeným učitelem, především pak vynikajícím varhaníkem. Byl i členem hedvábnického spolku v Olomouci. Na škole působil do 1. března 1883 a zemřel dne 15. března 1897 v Hartikovicích. Dnem, kdy v obci zemřel i jeho syn Wilibald, který byl bezdětný, vymírá v naší obci rod Deabis.

Dne 13. března 1846 zemřela žákyně Františka Trandová, 9letá dcera Františka Trandy, čtvrtníka na čp. 9., a 14. května zemřela žákyně Františka Sedláková, dcera Josefa Sedláka z čp. 3.

Dalším učitelem, který převzal učitelskou štafetu na zdejší škole, byl Josef Nováček, který se narodil 23. března 1858 v Pavlínově u Velkého Meziříčí. Před příchodem na zdejší školu působil J. Nováček jako učitel na škole v Rudíkově.

Dne 22. února 1883 skončilo trápení žákyně Terezy Kafkové *1876, která byla úplně slepá a školu navštěvovala pouze ojedinele. Z poměrů byla nuzných, neboť její otec, František Kafka sloužil jako podruh na čp. 6.

Za působení pana Nováčka se v roce 1888 postavila na místě dnešní školy nová dvoutřídková škola. Postavila ji obec za přispění občanů z Hartikovic a Třesova v celkové částce 5 386 zlatých. Nová škola byla slavnostně vysvěcena 23. neděle po sv. Duchu LP 1888. Původní, již nevyhovující budovu staré školy obec odprodala Ferdinandu Sýkorovi za cenu 600 zlatých. Stavitelem školy byl V. Račický z Náměště. V nové škole začíná vyučovat pan Nováček polodenně se dvěma třídami. 1. září 1889 nastoupil na školu výpomocný učitel, pan Josef Foit z Mrákotína. Dne 1. října 1891 nastoupil pan Foit službu vojenskou a 15. října jej nahradil Stanislav Oderský z Ledkovic.

V roce 1892 zemřel žák Josef Tichý *1880, který byl synem Josefa Tichého, domkaře na čp. 83 a rok na to, dne 13. října 1893 zemřela žákyně Anežka Sykanová *1884, která byla dcerou obuvníka Karla Sykana. Pádem ze skály si způsobila proražení lebky a tomuto zranění podlehl.

1. listopadu 1893 se navrátil Josef Foit a vystřídal učitele Oderského, který byl přeložen do Vicenic. J. Nováček se oženil s Marií z rodu Františka Coufala z Hrotovic a měli spolu tři děti (Andělu *1893, Josefa *1895 a Marii *1897). 29. července 1895 zemřel žák František Janko *1887, který byl synem Ignáce Janka, zedníka z čp. 73.

Dne 1. září 1897 vystřídal pana učitele Foita pan Bohdan Nahodil z Heraltic.

Smutným dnem byl 4. listopad 1897, kdy zemřel žák Arnošt Vrba *1886, který byl synem Marie Vrbové, nádenice na statku pana Sedláka čp. 10.

Za působení pana řídícího učitele Jaroslava Nováčka byly ve škole zavedeny dívčí ruční práce, kterým vyučovala paní Františka Křížová ze Sedlece.

13. dubna 1899 zemřel žák Vilém Florián *1891, který byl synem rolníka z čp. 7. Zemřel na tuberu. Začátkem školního roku 1902 je pan učitel B. Nahodil přeřazen do Benetic a na jeho místo byl povolán podučitel Josef Bradáč z Okříšek.

Na vánoční svátky, přesněji řečeno 26. prosince 1906

zemřela žákyně Boženka Sedláčková *1896 na spalničky. Byla dcerou Jana Sedláčka, obuvníka na čp. 50.

Pan učitel J. Nováček zemřel náhle dne 21. července 1909 raněn mrtvicí. Dne 8. listopadu 1909 uvítalo žactvo v čele s učitelským sborem Jeho Veličenstvo císaře Františka Josefa I. na studeneckém vlakovém nádraží. Jeho Veličenstvo přijelo na velké císařské manévry u Velkého Meziříčí, které probíhaly ve dnech 8. - 10. září 1909. 17. září 1909 byl ustanoven jako výpomocný učitel pan František Fučík. Správcem školy pan Bradáč. Dne 29. ledna 1910 byl ustanoven správcem školy pan Jaroslav Nováček, který byl synovcem pana Josefa Nováčka. Před působením na zdejší škole vyučoval ve Studenci, Mohelně a Březníku. Pan Fučík je odvolán. 16. ledna 1910 je dosazen na zdejší školu výpomocný učitel pan Karel Kostelník. Pan Bradáč odchází do Kralic. Dne 16. září 1911 nastoupil na školu pan učitel Josef Havlíček, který nahradil pana Kostelníka. Jaroslav Nováček se oženil s Marií, dcerou Josefa Johanese z Velkého Újezda. Spolu měli v Hartikovicích dvě děti (Marii *1910 a roku 1912 se jim narodilo mrtvorozené děvčátko). V roce 1912 na zdejší škole působila výpomocná učitelka paní Terezie Sklenářová. O prázdninách roku 1914 odchází pan Havlíček vyučovat děti do obce Roketnice. Jeho místo zaujal dne 16. září 1914 Josef Doležal z Litomyšle v Čechách. Pro školní rok 1914 - 15 nastoupilo do školy 24 hochů a 33 dívek do 1. třídy a 39 hochů a 43 dívek do 2. třídy. Dne 19. října 1914 byl učitel a zároveň i správce školy pan Jaroslav Nováček odvelen do služby domobranecké v Jihlavě. Pan Nováček byl velice oblíben a děti se s ním loučily se slzami v očích. Josef Doležal vyučuje nyní obě třídy, a to pouze na poloviční výuku.

V půli července je odvelen do Vysokého Mýta i pan Doležal. Škola je bez učitelského sboru a správy se musel ujmout zdejší farář Karel Čermák. Dne 16. září 1915 začal školní rok a na školu nastoupila učitelka a správkyně školy paní Marie Daňková z Liptálu na Moravě. Jako výpomocný učitel zde nastoupil pan Václav Lamberk, který byl však 14. listopadu povolán k vojenské povinnosti do Jičína. Nahradila ho paní Bohumila Martínková. Na podzim žactvo plete z vlny kukle a ponožky pro vojáky na frontu. Dne 27. listopadu 1915 zemřela žákyně Anna Brachová *5. 6. 1907, která byla dcerou Josefa Bracha, obchodníka se smíšeným zbožím z čp. 49. Zemřela po jedné hodině odpolední na spálu. Poté, dne 4. ledna 1916 zemřel žák Viktor Sedlák *25. 11. 1907, který byl synem Františky Sedlákové z čp. 27. Zemřel o druhé hodině odpolední na epilepsii.

Dne 24. února se vrací učitel a správce školy pan Jaroslav Nováček. Paní Martínková odchází do Rapotic. V letních měsících sbírá žactvo listí jahodové a ostružinové na výrobu čaje pro vojsko na frontu. Školní rok 1916 - 17 začíná opět 16. září a do školy chodí 57 chlapců a 78 dívek. Vyučuje J. Nováček a M. Daňková. Avšak dne 1. října je paní Daňková přeložena do Ketkovic a nahradil ji Oldřich Jedlička z Roketnice. Ke konci školního roku je O. Jedlička povolán na frontu a začátek školního roku 1917 - 18 zahajuje J. Nováček sám s 58 chlapci a 80 dívkami. V měsíci říjnu je do školy přiřazen opět V. Lamberk, který se vrátil jako válečný invalida, když při tažení na Rus utrpěl průstřel pod levým okem a oko mu muselo být vyjmuto. Dne 2. dubna sehrálo žactvo pohádku KRAKONOŠ, kterou se cvičil pan Lamberk. Ve školním roce 1918 - 19, kromě ukončení války a vyhlášení samostatného státu Československého se na zdejší škole nic zvláštního nestalo.

Avšak přeci jen jedna smutná událost, a to úmrtí žáka Bohumila Věžníka *9. 6. 1907, který zemřel 17. listopadu v deset hodin dopoledne na zánět plic. Byl synem Emiliána Věžníka, místního kováře na čp. 98.

Následující školní rok 1919–20 vyučuje pan Nováček a pan Lamberk 58 chlapců a 77 dívek. Pro školní rok 1920–21 byla na školu dosazena učitelka paní Bohumila Bláhová. 1. listopadu se vrací učitel O. Jedlička a pan Lamberk odchází vyučovat do Kladruhu. O vánočních svátcích sehrály děti pohádku HASTRMANI. V roce 1920 za velkého přispění pana Jaroslava Nováčka byla založena veřejná knihovna. 1. srpna odchází pan Jedlička do Koutů a na jeho místo nastupuje paní Marie Obůrková z Předína. Následující školní rok 1921–22 navštěvuje školu 54 chlapců a 66 dívek. Vyučuje Nováček, Obůrková a Bláhová, která však brzy na to odchází. Školní rok 1922–23 začíná vyučovat Nováček, Obůrková a nově ustanovená učitelka ručních prací, paní Marie Chvátalová. Dne 30. listopadu, byl za velké lítosti žactva i místních občanů, přezazen pan správce a učitel Jaroslav Nováček do školy v Rapoticích. Na zdejší škole působil přes 12 let. Na jeho místo nastoupil pan Stanislav Toman, kterého zakrátko vystřídal Ladislav Schneider ze školy v Sedleci.

Školní rok 1923–24 navštěvuje 43 chlapců a 66 dívek, které vyučuje pan Schneider a paní Obůrková. Pro žáky přibýly nové předměty výuky, které zavedlo Ministerstvo školství. Je to občanská nauka a výchova, výkonné práce a nauka o domácném hospodářství. Na jaře 1924 odchází pan Schneider do Štětěch a nahrazuje ho pan František Nápravník z Čučic. Když nastoupil na zdejší školu a podrobil ji prohlídce, zděsil se jejím stavem a budovu popsal těmito slovy: „Již z venku působí škola trapným dojmem. Zdi jsou otlučené, na střeše schází mnoho křídlic a není jediného okna, aby mělo všechny tabule. Střepy skleněné věncí okenní rámy, které jsou vesměs shnilé. Působí-li vnějšek trapně, pak vnitřek přímo odpuzuje. Celou budovou je rozšířen zvláštní zápach hniloby a vlhkosti. V bytě správce školy jsou úplně shnilé podlahy a ve dvou předních místnostech je podlaha tak vydrolena, že se chodí po nasypané zemině. Malba je úplně zničená, odřena a ve zdích zejí hluboké díry po hřebících. Místa se linou po zdech hnědé pruhy, to jak střešou zatéká. Záclony nejsou nikde, kuchyňská kamna jsou otlučená, špinavá, bez dvířek a se spadlou kobkou. Dveře v zadních místnostech jsou rozbité a omítka na chodbách i ve třídách jest na mnoha místech opadlá. Většina lavic je poničena a tabule nejdou posunovat. Školní zahrada je zpuštěná, jelikož plot kolem je dosti poničený, poskytuje zahrada útočiště všemu zvířectvu, které se zde s velkou oblibou zdržuje. Především slepice, husy a kozy. Pumpa na školní zahradě nefunguje, je odkryta a voda se nabírá dlouhým hákem.“ Na tento apel rozhodlo zastupitelstvo, že se opraví pumpa, kuchyňská kamna, zasklí se okna, ve dvou místnostech se vymění prkna na podlaze a celá škola se vybilí jak zevnitř, tak i z venku.

Ke konci školního roku odchází paní Obůrková i paní Chvátalová a na jejich místo nastupuje Ludmila Nápravníková z Čučic, která je manželkou F. Nápravníka a na ruční práce je přidělena Marie Malá. Školní rok 1924–25 začíná navštěvovat 47 chlapců a 63 dívek. Vyučuje Nápravník, Nápravníková a Malá, která ke konci školního roku odchází do výslužby. Další školní rok 1925–26 vyučují opět manželé Nápravníkoví a ruční práce nově dosazená paní učitelka Bohumila Bláhová. Tento školní rok budou vyučovat 46 chlapců a 67 děvčat.

Školní rok 1926–27 navštěvuje 45 hochů a 64 dívek, které vyučují manželé Nápravníkoví a Marie Chvátalová, která nahradila paní Bláhovou. V roce 1926 probíhala v obci elektrifikace a poprvé se začalo svítit 20. prosince 1926. Do školy byla umístěna jen 4 svítidla, a to do bytu pana správce.

Od 10. do 21. února 1927 byla škola uzavřena z důvodu epidemie chřipky, která zachvátila celý kraj. Na jaře prodala obec 130 čtverečních metrů školní zahrady, a to panu Sýkorovi 100

metrů a panu Bohuslavovi 30 metrů. Následně byl postaven nový plot kolem zmenšené školní zahrady.

Školní rok 1927–28 je zahájen 1. září s 50 chlapci a 60 děvčaty. Vyučují manželé Nápravníkoví a paní Chvátalová. Na podzim projednávalo obecní zastupitelstvo stížnost okresního školního inspektora, který poukazoval na špatný stav budovy a nevyhovující podmínky pro tak velký počet žáků. Navrhoval rozšíření školy z dvojtřídky na trojtřídku, avšak v zastupitelstvu nebylo jediného zastupitele, který by byl ochoten uvolnit finanční prostředky. Proto škola zůstává ve špatném stavu i nadále. Dne 1. ledna 1928 odchází učitel a správce školy pan František Nápravník do chlapecké školy v Třebíči. Jeho místo zaujala jeho manželka a jako výpomocný učitel byl dosazen Karel Řezanina ze Sedlece.

Radostný byl 13. června 1928, kdy do Náměště zavítal prezident republiky T. G. Masaryk a veškeré místní žactvo jej přijelo na vyzdobených povozech přivítat na náměstí v Náměšti. Když prezident obcházel přihlížející, tu a tam se zastavil a prohodil pár slov. Pozastavil se i u skupinky dětí z naší školy a oslovil žáka I. třídy Bohumila Davida, optavši se ho odkud pochází a jakou třídu navštěvuje. Ke konci školního roku odchází učitelka Nápravníková do Třebíče a na její místo je dosazen Josef Mlejnek ze Sedlece.

Školní rok 1928–29 začal v sobotu 1. září a vyučuje tento učitelský sbor: Mlejnek Josef, Řezanina Karel, Hadraba Josef, Horáčková Olga a domácí a ruční práce Brombošová Vlasta, která se střídá s učitelkou Chvátalovou.

Dne 4. října zemřel na záškrťák I. třídy Jiří Morava *23. 2. 1920, který byl synem starosty obce pana Moravy.

Od začátku února panovaly v celém kraji kruté mrazy, které vyvrcholily 9. února, kdy rtuť teploměru v naší obci klesla na -32°C a v republice byl naměřen teplotní rekord -42°C . Tyto kruté mrazy překonaly teplotní rekordy z roku 1775. Z důvodů takto mrazivého počasí byla ve dnech 17.–28. února škola uzavřena. Prvním dnem březnovým odchází ze školy pan Mlejnek a nahrazuje jej pan Václav Havlík ze Sedlece. Ke konci školního roku vrcholí přípravy na dlouho očekávanou přestavbu školy. Dne 26. června se konala ve škole schůze za účelem zadání stavby nové školy. Schůze se účastnili představitelé školní rady, obecní rady a zastupitelstvo obce Třesov. Stavba byla jednomyslně zadána panu staviteli Františku Vidlákovu ze Sedlece, který má přestavbu provést v termínu 1. srpen – 31. říjen 1929. Ve dnech 28.–30. června byly vystěhovány knihy a učební pomůcky do školy v Sedleci a nábytek byl převezen do hasičského skladiště.

Během prázdninové přestávky zemřela dne 10. července žákyně Maruška Syslová *18. 4. 1922 na záškrťák. Byla dcerou Josefa Sysla, dělníka z čp. 93.

Cena, za kterou byla škola zbudována, se vyšplhala na 423 057 korun československých. Na boční straně byl výrazný

nápis „Po věky zde stůj, ved', chraň, vzdoruj.“ Po dobu září a října, kdy se prováděla rekonstrukce, chodily děti do školy v Sedleci.

Dne 3. listopadu 1929 školu slavnostně vysvětil zdejší farář pan Karel Čermák a poté dne 10. listopadu byla škola slavnostně otevřena. Na této nově zbudované škole působil tento učitelský sbor – Josef Mlejnek, - správce školy, Havlík, Gottvald, Karel Řezanina, Josef Hadraba, Olga Horáčková a Vlasta Brombošová - učitelé. Školu navštěvovalo 44 chlapců a 49 dívek z Hartvíkovic a 15 chlapců a 12 dívek z Třesova. Josef Mlejnek však na zdejší škole dlouho nepobyl pro své špatné chování a politické názory. Dne 18. března jej vystřídal Josef Tůma z Otratic u Náměště. Za zmínku stojí též, že tato obrovská přestavba školy se měla uskutečnit již v roce 1913, avšak tenkrát nebylo tomuto projektu nakloněno představenstvo obce zdejší. Nyní ve zkratce popis jednotlivých místností uvnitř nově zbudované školy: dva prostorné sklepy, toalety v přízemí i v patře, předsiň a kancelář pro správce školy, dvě světnice, tělocvična, kuchyň, dílna pro ruční práce, kabinet, sborovna, 1., 2. a 3. třída.

Školní rok 1929–30 byl ukončen s tímto počtem žactva:

I. třída A 12 chlapců a 21 dívek

I. třída B 31 chlapců a 9 dívek

II. třída 21 chlapců a 33 dívek

Vyučoval tento učitelský sbor: Josef Tůma - řídící učitel, Václav Havlík, Olga Horáčková, Vlasta Brombošová.

Dne 18. září zemřel žák I. třídy Josef Florián na zánět mozkových blan. Byl synem Emila Floriána, rolníka na čp. 19. Dne 1. října byl přeložen pan učitel Václav Havlík do Sedlece a na jeho místo nastoupila paní Marie Frencová. Dne 12. října navštívily děti kino v Náměšti, kde shlédly film Plukovník Švec. Dne 12. října proběhlo v obci sčítání lidu s těmito výsledky:

Počet domů	136
neobydleny čp. 4	7, 69, 135
Počet obyvatel	633
Mužů	294
žen	339
Vyznání náboženského	632
katolíků	590
českos.-husit.	42

Dne 8. prosince zemřel žák I. třídy Oldřich Kadlec následkem úrazu při sáňkování. Byl nemanželským synem Anežky Pospíšilové, provdané za Leopolda Kadlece, zedníka na čp. 100.

Na závěr školního roku podnikla škola celodenní výlet na zřezninu Holoubek při řece Jihlavce.

Ve školním roce 1930–31 vyučuje Tůma, Horáčková, Frencová a Havlíková celkem 150 žáků ve 3 třídách. V listopadu 1931

propukly ve škole spalničky a škola byla po dobu 14 dnů uzavřena. Spalničkami onemocnělo 58 dětí.

Dne 21. února se konaly v budově školy volby do Obecního zastupitelstva s těmito výsledky:

Domkaři a malorolníci	112 hlasů
Komunistická strana	47 hlasů
Sociální demokraté	42 hlasů
Republikáni	35 hlasů
Lidová strana	32 hlasů
Živnostenská strana	24 hlasů
Občanská strana	21 hlasů

Školní rok 1932–33 začíná výměnou v učitelském sboru, a to paní Horáčková odchází do Studence a na její místo nastupuje Marie Chytková z Jinošova.

Dne 5. března, u příležitosti oslav 83. narozenin prezidenta T. G. Masaryka, sehrály děti v místní škole divadlo „Pohádka o české duši“. Hrání bylo odpoledne pro děti a večer pro dospělé. Odpolední představení se vydařilo, ale večerní bylo hned na začátku přerušeno požárem domu pana Antonína Urbánka na čp. 65. Ke konci školního roku 1932–33 odchází paní učitelka Frencová vyučovat do Dolních Vilímovic. Školní rok 1933–34 vyučují: Tůma, Václav Čermák, Emílie Čermáková, Marie Chytková a Božena Havelková. Školu navštěvuje 65 chlapců a 61 dívek. Dne 4. září 1933 zemřel žák Stránka Jaroslav na záškrť. Byl nemanželským synem Antonie Stránkové. Školní rok 1934–35 navštěvuje 76 chlapců a 83 dívek. Vyučuje je stejný učitelský sbor jako předešlý školní rok. V období 9.–17. září byla škola uzavřena, protože u žákyně Boženy Syslové ze 4. třídy propukl záškrť. Zanedlouho potom od 28. září do 6. října byla škola opět uzavřena, poněvadž propukl záškrť u Drahomíra Hadraby z Třesova. Dne 15. června 1935 bylo provedeno očkování dětí proti záškrť. Očkováno bylo celkem 110 dětí. Dne 4. července zemřel na záškrť žák Jan Stonáček. Další školní rok 1935–36 vyučují: Tůma, Čermák, Čermáková, Rejtharová Jarmila, Pavlíková Anna, Malá Drahomíra. Školu navštěvuje 76 chlapců a 81 dívek. 26. květen 1936 byl černým dnem pro celé školství a národ Československý, protože na řece Dyji u Nových Mlýnů zahynulo 31 žáků ze školy v Rakvicích. Ti se na pramici přepravovali na druhý břeh, ale pramice se převrhla a žáci utonuli. Začátkem školního roku 1936–37 odchází paní učitelka Malá vyučovat do Náměště. Následující školní rok 1937–38 odchází pan učitel Čermák a jeho manželka vyučovat na školu do Čáslavic. Na naší škole tedy vyučují: Tůma, Bartošová Vlasta, Simonová Vlasta, Rejtharová Pavlína. Žáků nastoupilo 146. Dne 14. září v 3 hodiny 29 minut po půlnoci zemřel prezident republiky T. G. Masaryk. V den pohřbu, 21. září, bylo ve škole volno a život v obci se zastavil. Po dobu pohřbu, a to od 10 hodiny 30 minuty do 1 hodiny po poledni, vyzváněly na místním kostele všechny zvony. Novým prezidentem byl zvolen Edvard Beneš. Dne 26. září vyhlásil prezident republiky Edvard Beneš mobilizaci mužů do 40 let. Bylo to z důvodů nepokojů v česko-německém pohraničí. Dne 8. ledna 1939 zemřel žák Jaromír Kafka z Třesova. Utrpěl úraz hlavy při sáňkování. Dne 1. února odchází paní učitelka Rejtharová do školy v Hlubokém a na její místo nastupuje pan Jan Kachlík, který vyučoval na škole v Kralicích. Dne 14. března se odtrhlo Slovensko od republiky a vytvořilo samostatný stát, který se uchýlil pod ochranu Německé říše. Druhý den, 15. března překročila německá vojska naše hranice a obsadila republiku. Podkarpatskou Rus obsadila vojska Maďarska. Byl vyhlášen Protektorát Čechy a Morava. Republika Československá zanikla!

Sepsal a sestavil Martin Outulný, obecní kronikář

HRAD NA WILSONOVĚ SKÁLE

Věděli jste, že v Hartvíkovicích stával hrad? A že dodnes můžete vidět jeho zbytky, i když Vám přijde, že je nevidíte? A že byl tento hrad součástí sítě hradů vybudovaných podél řeky Jihlavy? Kdo chcete vědět více, čtěte dále.

Na Wilsonově skále a v její blízkosti, ve výšce cca 415 metrů nad mořem, se nacházel hrad, který byl založen někdy po roce 1350. Hrad byl součástí sítě naproti sobě ležících hradů. Hrad na jednom břehu náležel světské moci a ten naproti zase moci církevní. Hrad na Wilsonově skále chránil majetky třebešíského benediktinského kláštera. Jeho „párovým“ hradem na protilehlém břehu byly Čalovice. Obdobně proti sobě stojí hrady Kozlov a Holoubek nebo Sedlecký hrad a Lamberk u Březníka.

Název hradu je nejčastěji uváděn jako Kufštejn, Kopštejn nebo Kokštejn. Název Kokštejn by mohl být odvozen od německého „odolná skála“. Kufštejn či Kopštejn z latinského „pohárovitá skála“. Dnes už tuto záhadu ohledně pojmenování hradu asi nikdo nerozluští, takže si můžete vybrat, ke které variantě se přikloníte.

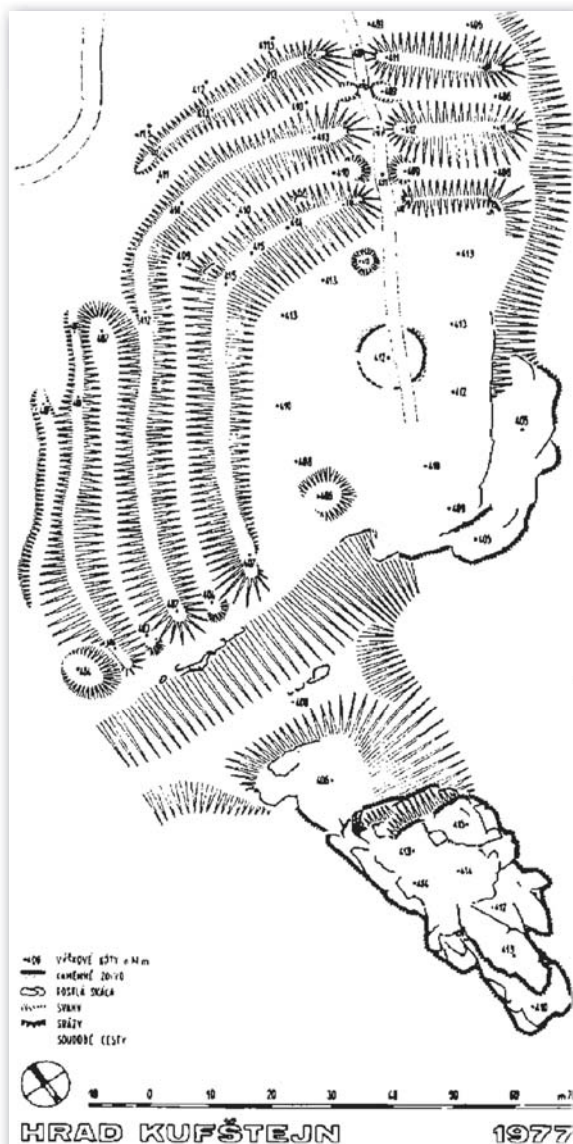
Samotný hrad není první stavbou či osídlením v dané lokalitě. Wilsonovu skálu a její okolí lidé osídlili již asi 2300 let před Kristem. V této době eneolitu obýval tuto oblast lid tzv. jevišovické kultury, což doložily hojné archeologické nálezy.

Vraťme se ale do středověku. Hrad tvořily pravděpodobně dvě části. Přímě na skalisku, kde je dnes vyhlídka, se nacházela strážní věž, která mohla mít také úlohu tzv. posledního útočiště. Za hlubokým příkopem pak leželo samotné jádro hradu. Z hradu ovšem nezbylo skoro nic, což může být také důsledek toho, že část hradu byla dřevěná a kamenné části hradu použili obyvatelé Hartvíkovic jako stavební materiál k výstavbě svých příbytků. Na třech místech jsou laickým okem téměř nepostřehnutelné základy

původních staveb. V těchto místech pod vrstvou zeminy archeologové našli vypálenou hlínu, tzv. mazanici, kterou byly omítnuty či spojeny dřevěné konstrukce dřívějších staveb. Dobře patrná je dnes na místě pouze trojice obloukovitých ochranných valů s příkopy, které chránily hrad ze strany od Hartvíkovic. Samotné valy jsou v současnosti „proraženy“ přístupovou cestou k Wilsonově skále. Všimněte si toho, když tudy půjdete. Situační plán hradu vytvořený Pavlem Kouřilem je součástí tohoto článku.

Počátky hradu lze datovat do druhé poloviny 14. století. Kufštejn a jemu podobné hrady stavěli manové s podporou třebešíského kláštera. Manové byli dnešním jazykem hospodáři, developéři, starostové a vedoucí vojenské posádky v jedné osobě. Zánik hradu se pravděpodobně pojí s markraběcími válkami kolem roku 1410 nebo se zásahem moravských stavů proti základním loupeživým rytířům někdy po roce 1440. Každopádně první písemná zmínka o Kufštejnu pochází až z roku 1556, kdy je označován již jako pustý.

Bez dalšího archeologického výzkumu se bližší informace o hradu nedozvíme. Při procházce ke krásné vyhlídce z Wilsonovy skály (tak skálu po první světové válce pojmenovali turisté na počest amerického prezidenta Woodrowa Wilsona) si tak alespoň můžete představit, jak se na takovém hradě žilo a jak mohl dříve vypadat. Na své okolí, krásnou krajinu a pamětihodnosti v ní můžeme být pyšní.

Literatura: Příspěvek k poznání hradů Kozlova, Kufštejna a Rabštejna ve středním Pohlaví na jz. Moravě. Kouřil, Pavel. In: Archæologia historica. Brno: Muzejní a vlastivědná společnost, 1977, 3(1), s. 131–145.

Ilustrovaná encyklopedie moravských hradů, hrádků a tvrzí. Plaček, Miroslav. Praha: Libri, 2001. s. 294–296.

Hrad Kokštejn (Kufštejn) u Hartvíkovic. Obšusta, Petr. In: Z kralické tvrze. Brno: Moravské zemské muzeum v Brně 23, 2005.

Ondřej Vala

OKTOBERFEST HARTVÍKOVICE POTŘETÍ!

V září se opět konal v Hartvíkovicích Oktoberfest, a to už potřetí. Jaké to bylo? Pivo teklo proudem na všech osmi výčpech, a to už od pátečního podvečera, kdy bylo možné ochutnat piva z různých, převážně regionálních

pivovarů, které jsou na Oktoberfestu každý rok obměňovány. Akce pokračovala v sobotu odpoledne za doprovodu dechovky, kterou k večeru vystřídala pop-rocková zábava, a parket takřka jící praskal ve švech! Během celého

dne měli moderátoři připravené soutěže převážně s pivní tematikou, ale dokonce se hledaly i jiné než pivní talenty, například pěvecké, a to v rámci části programu – „Hartvíkovice hledají talent“, takže o zábavu bylo postaráno!

Může se nabízet otázka, co odlišuje Oktoberfest v Hartvíkovicích od klasických pivních slavností, které se pořádají během celého roku napříč republikou. Je to například obsluha v krojích, které se v Německu a Rakousku nazývají dirndl, je to taky nevšední pití piva z litrových tupláků, jsou to gastro pochoutky v čele s bavorským preclíkem a především je to ta jedinečná atmosféra! Organizátoři Oktoberfestu proto tímto znovu děkují všem hostům za účast, a především za vytvoření té neskutečné atmosféry! A v neposlední řadě patří velký dík také všem kamarádům, známým a sponzorům, kteří opět pomohli tuto akci uskutečnit! Děkuje a už teď se na Vás těšíme zase příští rok!

*Organizátoři Oktoberfestu Hartvíkovice
Jaromír, Radka, Marek a Vladka*

SLOVO PANA FARÁŘE

Drazí bratři a sestry, vážení spoluobčané, srdečně vás zdravím, přeji pokud možno pěkné Vánoce a nabízím krásné zamyšlení P. Petra Piňhy (kněz, učitel, spisovatel, bývalý ministr školství): Originální Vánoce nebyly žádnou idylou. Považte jenom, že kvůli nějakému hloupému byrokratickému výnosu a nesmyslné statistice musel se Josef s Marií vydat na dosti dalekou cestu zrovna v době, která se jim tak nehodila.

Jet na oslu je nepředstavitelně nepohodlné i pro zdravého mladého muže. Natož pro křehkou ženu ve vysokém stupni těhotenství. Představme si všechnu tu starost, jak dopadne cesta do Betléma, zda se ubytují, zda se stihnou vrátit, aby se dítě narodilo doma. Uvažme, jak složité asi bylo zařídit alespoň to nejnutnější, pokud by se dítě narodilo cestou. I kdyby měli ledacos s sebou, byli tehdejší poutníci odkázáni v nejběžnějších potřebách na pomoc neznámých lidí. Velkým problémem muselo být i sehnat dostatek teplé vody na koupel novorozence. A pak ten neklid kolem děťátka, sběh lidí. A další cesta, která nevedla domů, ale do ciziny...

Jen blázen mohl by toto nazvat idylou. Bylo to obrovské lidské a zároveň i Boží drama.

Tak, jak se odvíjí náš život, promlouvá k nám obraz Vánoc různě. Jinak ho vidíme v dobách klidných a šťastných, jinak v dobách těžkých, jinak v mládí, jinak ve stáří, jinak ve zdraví, jinak v nemoci, jinak když rodina žije harmonicky, jinak když není úplná... Vždy k nám ale vánoční obraz mluví. Proto je třeba se do něho podívat, ano, vždy se postavit před tuto velkou Boží zvěst.

Vánoce jsou vždy štědré a vždy nám dají dobré dary, pokud nepropadneme hloupé představě, že už to všechno známe a že se jen stereotypně opakují. Vánoce jsou vždycky nové a vždy mluví k našemu životu. Pokaždé nám připomenou něco jiného. Jednou nám připomenou potřeby nuzných a zdůrazní tím i naše štěstí, podruhé nám dají posilu v těžkostech a připomenou nám, že vzájemná láska a láska Boží je bohatstvím, které převáží hmotnou tíseň i lidský žal.

To vše se ovšem stane jen tehdy, když se jako pravdivě žijící lidé setkáme s Boží pravdou lidského příběhu Svaté rodiny. Tehdy totiž do našeho srdce vstoupí mír a uslyšíme andělský hlas zvěstující pokoj lidem a slávu Boží. Amen

V našem kostele sv. Jiljí bude „půlnoční“ 24. 12. ve 21:00 hodin a 25. 12. bude kostel otevřen k návštěvě betléma 14:00 – 16:00. Vánoční koncert bude 9. 1. v 16:00. Zpívat bude dětská schola z Náměště Svatojánská broučci spolu s nově založenou dětskou scholou HA-RYBIČKY z Hartvíkovic. A tímto zvu i nové zájemce o zpěv a nejen to.

P. S.: A na závěr dvě novinky. Od léta 2021 máme otevřenou předsíň kostela, abychom umožnili vstup nejen návštěvníkům hřbitova, ale i turistům, kteří navštíví Hartvíkovice. V předsíni je nová prosklená umělecky kovaná mříž. A od adventu 2021 jsme posunuli nedělní bohoslužby na 8:00 hodin, abychom usnadnili mladým rodinám s dětmi účast na mši svaté.

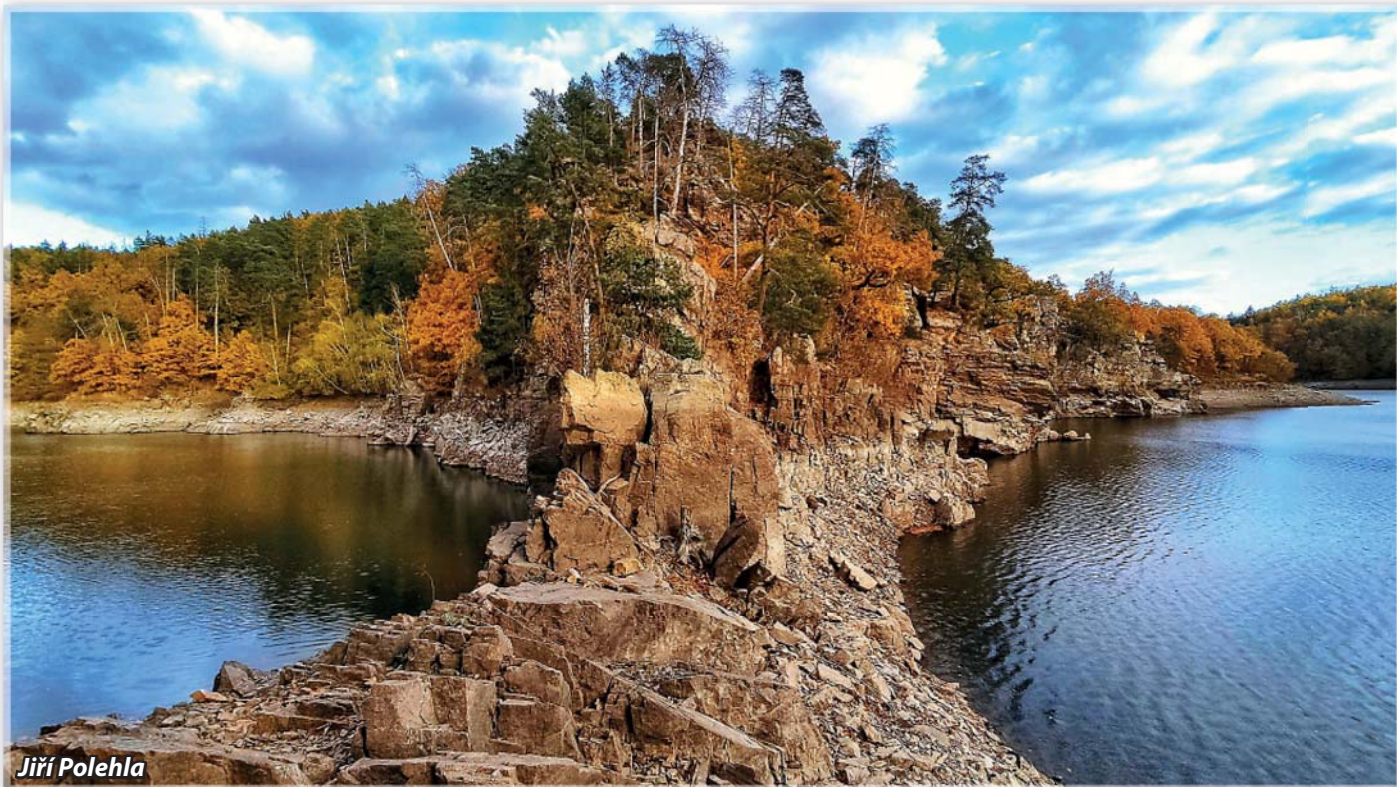
Těšíme se!

P. Tomáš Holý, farář

Z důvodu hygienických opatření nebylo možné slavnostně rozsvítit vánoční strom a zúčastnit se vánoční besídky dětí a žáků z MŠ a ZŠ. Ze stejného důvodu je zrušen i novoroční ohňostroj. Přes to všechno přejeme šťastné a veselé Vánoce. Děkuje představitelům spolků a vůbec všem, kteří se jakkoliv podíleli na tvorbě Zpravodaje obce.

Jiří Polehla

Jiří Polehla

E JADERNÁ ELEKTRÁRNA DUKOVANY
SKUPINA ČEZ

DRUŽSTVO
AGROCHEMA

Energoregion²⁰²⁰
SDRUŽENÍ OBČÍ REGIONU JE DUKOVANY

SZIF
Státní zemědělský intervenční fond

Svazek obcí
pro komunální služby

VYDÁVÁ OBEC HARTVÍKOVICE, 675 76, IČO: 00289337

NAJDETE NÁS NA:
FACEBOOK.COM/HARTVIKOVICE
WWW.HARTVIKOVICE.CZ
VÍTĚZSLAV ROUS, TEL. 602 529 488
BC. MICHAELA POŽÁROVÁ, TEL. 773 687 147

GRAFICKÁ ÚPRAVA A TISK: TISKÁRNA BRÁZDA,
PROSINEC 2021